

Elizabeth Faucher

După un scenariu de Caroline Thompson și Larry Wilson
Inspirat de personajele create de Charles Addams

Familia Addams

O comedie horror
produsa de
Paramount Pictures

EDITURA NEMRA

Familia Addams

Numele personajelor în original
și în versiunea românească

Gomez	Gomez
Morticia	Morticia
Granny	Mamaie
Pugsley	Boxișor
Wednesday	Miercuri
Thing	Cioacă
Fester	Buboi

EDITURA NEMIRA

Elizabeth Faucher

După un scenariu de Caroline Thompson și Larry Wilson
Inspirat de personajele create de Charles Addams

Familia Addams

O comedie horror
produsa de
Paramount Pictures

TRADUCERE DE MIHNEA COLUMBEANU

Faceti cunoștință cu familia Addams: Morticia, care îngrijește trandafirii retezându-le bobocii, Gomez, pentru care un aprig duel cu sabia înlocuiește o strângere caldă de mână. Apoi Boxisor și Miercuri, drăgălașii lor copii. Boxisor colecționează indicatoare rutiere - gen "sens interzis" - iar jucăria preferată a lui Miercuri este o păpușă decapitată. Ultima, dar nu cea mai neînsemnată, este Cioacă, "mâna domestică" răsfățată de întreaga familie, gata întotdeauna să dea o mână de ajutor... Acum, de mult dispărutul unchi Bubo le-a căzut iarăși pe cap, încuiat ca orice bun spărgător. Arată ca unchiul Bubo! Vorbeste ca unchiul Bubo! Dar este oare unchiul Bubo?..

STUDIOURILE PARAMOUNT PICTURES PREZINTĂ

FAMILIA ADDAMS

**O producție SCOTT RUDIN Cu: ANJELICA HUSTON, RAUL JULIA,
CHRISTOPHER LLOYD Muzica: MARK SHAIMAN Imaginea: OWEN
ROIZMAN Decoruri: RICHARD MACDONALD Editor: DEDE ALLEN
Costume: RUTH MYERS Coproducător: JACK CUMMINS Producător
executiv: GRAHAM PLACE Scenariul: CAROLINE THOMPSON și LARRY
WILSON, inspirat de personajele create de CHARLES ADDAMS
Producător: SCOTT RUDIN Regia: BARRY SONNENFELD**

DISTRIBUIT DE GUILD FILM ROMANIA

Coperta reproduce ilustrația ediției originale
cu permisiunea firmei Scholastic Inc.
Macheta colecției de DAN ALEXANDRU IONESCU

**TM & © 1991 Paramount Pictures
The Addams Family**

Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparțin Editurii NEMIRA. Reproducerea integrală
sau parțială a textului este strict interzisă
și va fi sancționată conform legii.

Editura Nemira: C.P. 26 - 38 București

ISBN 973-9144-81-0

Familia Addams

Capitolul 1

Casa nu avea ștergător de picioare. Nici beculțe de Crăciun viu colorate. Nici familie zâmbitoare în ușa, invitând pe toată lumea să poștească, să ia loc lângă foc și să bea puțin lapte de pasăre proaspăt și gustos.

Casa avea o poartă masivă de fier, trepte strâmbe la intrare, mai mult decât câteva găuri

căscate și știrbe acolo unde ar fi trebuit să se afle ferestrele — și o cârpă mare, neagră, bătută în cuie pe ușa veche de lemn.

Era genul de casă unde până și dracii s-ar teme să pună piciorul.

Dar neînfricații colindători din vecini, de-o voieșie mai încăpățanată decât a Micilor Cerce-tașe la paradă, își înălțau vocile în cântec, adunați într-un strâns semicerc de bună tovărășie. Cântau — sonor, mândru — „Micul toboșar“ și întrucât nu primiră nici un răspuns de la locatarii casei întunecate, îl mai cântară o dată, mai ini-moși și mai fericiți ca oricând.

Și încă o dată.

Și încă o dată.

Sus pe acoperiș, familia Addams — Gomez, Morticia, Mamaie, Boxișor, Miercuri și Pândiș, credinciosul lor valet, priveau în jos la colindătorii cei radioși pe când atacau încă un vers entuziast și asurzitor din „Micul toboșar“. Încet, împinseră mai aproape de margine cazanul cu smoală aburindă și plină de bulbuci, după care, cu un brânci voios, îl răsturnară peste colindătorii de jos.

Era tradiționalul salut de sărbători al familiei Addams.

Familia Addams obișnuia întotdeauna să se scoale devreme. Să înceapă ziua cu *dreptul*. Fix la șapte a.m., ceasul cu cuc din holul de la etaj, care era o miniatură perfectă a casei familiei Addams, până la scârțâitul obloanelor, bătea ora.

Într-o fereastră, un mic Gomez mecanic împingea o Morticia mecanică de-a-ndaratele până ce aproape cădea de pe picioare, după care se apleca să-i dea *unu, două, trei* săruturi mecanice, începând numărătoarea până la ora șapte. Într-o altă fereastră, un Boxișor mecanic sălta o Miercuri în ștreangul unei spânzurători, în sus și-n jos — *patru, cinci* — în timp ce — *șase* — mici rotocoale de ceață își luau zborul de pe acoperiș, unde o micuță Mamaie mecanică dădea la manivela mașinii ei de ceață. Ușa de la intrare se deschidea scurt — *șapte* — și un mic Pândiș mecanic apărea să măture treptele din față.

După al șaptelea semnă, Cioacă, mâna de-corporată cu personalitate pe deplin încorporată se cățăără peste ceas din spatele acestuia și sări pe podea. Se târi prin hol, mișcându-se atât de repede încât trecu drept peste o pereche de picioare în pijama, încălțate cu papuci de noapte. Cioacă frână pe loc, derapând, și răpăi înapoi spre picioare, trăgând de manșeta stângă a pantalonilor de pijama.

Picioarele, firește, îi aparțineau lui Gomez, care stătea în hol, cu privirea pierdută jalnic spre camera fratelui său de-mult-dispărut — Bubo. Purta fes, jachetă de smoking peste pijama și, în ciuda faptului că nu era decât șapte dimineața, pufăia dintr-una din îndrăgitele sale țigări de foi.

—Ca să vezi, Cioacă, spuse el, cu un oftat din care radia o jale inimaginabilă. A dispărut de douăzeci și cinci de ani. De douăzeci și cinci de ani, am încercat să-l contactăm pe Bubo în

marea lume de dincolo și, de douăzeci și cinci de ani, *nimic*.

Odaia era o capelă în memoria lui Bubo, prăfuită și plină de pânze de păianjen, neatinsă din ziua dispariției lui, în adolescență. Nimic nu fusese vreodată clintit, sau curățat — de la fanionul de fotbal Alcatraz până la trofee sportive decapitate și până la clasică fotografie cu clasa din timpul liceului, în care toți ceilalți elevi se țineau cât puteau de departe de Bubo.

—Douăzeci și cinci de ani, reluă trist Gomez, și nici o șoaptă. Nici un indiciu. Încep să cred că fratele meu e cu-adevărat pierdut.

Oftă iar și suflă un rotocol funebru din trabuc.

Cioacă îl scutură pe Gomez de manșetă, trăgându-l pe culoar. Apoi, mica mână îl întrecu și se aruncă pe clanța demodată a ușii, deschizând calea spre dormitorul lui Gomez și al Morticiei.

Morticia zăcea în pat, dormind pe așternuturile din satin negru. Tăcută și incisivă, rareori o vedeai zâmbind; încadrată de negrul feței de pernă, dar și al părului ei ca pana corbului, răsfirat împrejurul feței ca un halou diabolic, pielea îi arăta chiar mai fantomatic de albă ca de obicei:

—Uită-te la ea, spuse Gomez, abia mai respirând. Mi-aș da și viața pentru ea. Aș *ucide* pentru ea. Ori așa, ori așa — ce binecuvântare!

Morticia, mereu posacă și închisă, deschise ochii.

—Nefericită, draga mea? întrebă adorator Gomez.

—O, da, da, răspunse Morticia, cu mare patimă. *Complet*.

Adică, modul ei favorit de a spune bună dimineața.

Mai încolo pe hol, Boxișor stătea ghemuit în camera sa, jucându-se cu trusa micului chimist. Pereții odăii erau acoperiți cu semne de circulație pe care le colecționase — MAL ABRUPT, ÎNAPOI: EXCAVAȚII, DRUM CU DENIVELĂRI, CEDEAZĂ TRECEREA și ÎNALTĂ TENSIUNE. Alte semne tăiate cu bomfaierul, stăteau încă pe stativetele lor, stivuite într-un colț.

De cealaltă parte a camerei se afla un acvariu mare de la podea până-n tavan, plin cu pești mănăcători-de-oameni, care, flămânzi, clănțăneau din fălci unul spre altul și spre sticla ce-i înconjură.

În gândire, vorbă și faptă, era clar că Boxișor, un băiat de nouă ani bondoc și plin de energie, avea toate șansele să devină monstrul public de care părinții lui să fie mândri.

Combina chimicale într-o măsură de sticlă, după care, când licoarea începu să aburească, rânji sardonice și o dădu de dușcă. Aproape instantaneu, trupul începu să i se contorsioneze, suferind începuturile unei transformări, iar apoi se comprimă până la dimensiunile unui șoricel.

Râzând, se târi afară din pijamaua pe măsura unui om. Vroia să poată pricinui cât mai multe pagube și spaime posibil înainte ca vraja să ia sfârșit.

Sus în pod, Miercuri ședea solemnă pe un scaunel printre obiectele de familie depozitate acolo. Avea zece ani, părul negru ca mangalul și

pielea albă, palidă, a mamei sale. Stătea absolut nemișcată, cu capătul unei ațe legat de un dinte iar celălalt capăt legat la un chepeng.

Chepengul se trânti deodată pe podea, iar Mamaie — o cotoroanță bătrână și hlizită, realmente înspăimântătoare — scoase capul pentru a vedea dintele smuls al lui Miercuri legănându-se de capătul firului.

—Mulțumesc, Mămăică, spuse cu gravitate Miercuri.

Mămăica bombăni ceva neinteligibil și se săltă tropăind în pod, cu părul atât de zbârlit încât arăta de parcă ar fi fost în cada de la baie când căzuse foenul înăuntru.

—Ăștia micii, va trebui să v-omorâți voi singuri gustărica-n dimineața asta, spuse ea arțăgoasă.

Miercuri dădu din cap și deschise mica tabacheră pe care o avea în poală. Înăuntru, păstra feluriți dinți omenești și de animale, colți și danturi, deopotrivă cu o colecție de ochi de sticlă.

Acest dinte nou, încă însângerat, avea să fie o adăugire fermecătoare la colecția ei.

Până acum, toți membrii familiei Addams aveau o dimineață absolut perfectă.

Familia Addams

Capitolul 2

Aflați încă sus în dormitorul lor, Gomez o cuprinse pe Morticia cu brațele. În timp ce i se așternea laguroasă peste piept, fu prinsă într-o neașteptată rază de soare. Strânse ochii și se smulse din calea ei, iar uriașa orhidee carnivoră aflată pe noptiera de lângă ea fremătă.

—Gomez, spuse, cu voce slabă. Soarele. *Il me perce comme un poignard.*

—Tish, exclamă Gomez, teribil de excitat, asta-i în franțuzește!

—Oui, făcu Morticia și ridică din umeri cu nonșalanță.

—*Cara mia!*

Își croi drum de sărutări în sus pe gâtul ei, după care, izbucnind cu entuziasm și simț de răspundere, sări din pat, trăgându-și sabia din teaca de lângă noptieră și agitând-o spre insolenta rază de soare.

—*En garde, Monsieur soleil!* strigă el, împungând și parând cu spada, mimând astfel un duel cu raza de lumină.

—Gomez? întrebă Morticia, lăsându-și mâna să atârne moale peste marginea patului.

Gomez continua să dea din spadă.

—*Querida?* replică el întrebător.

—Azi noapte, ți-ai... ieșit din țâțâni, spuse ea, examinându-și lacul de unghii roșu ca sângele. Parcă erai un demon desperat, urlând. M-ai speriat.

Tăcu, apoi izbuti un surâs pierdut.

—*Mai vreau.*

Gomez aruncă spada și reveni la ea pe dată.

Pe acoperiș, Mamaie îi dădu mașinii ei de ceață un șut tăfnos.

—Găleată de șuruburi împuțită! o ocări ea.

Mașina de ceață, rablagită și greoaie, funcționa prost, chinuindu-se să-și închege peticele de ceață deasă, așa că-i mai arse una, și mai tare.

În fereastra dormitorului, Gomez scoase capul afară în timp ce, în spatele său, Morticia şedea la masa de toaletă, perîindu-şi părul cu o perie de argint filigranat.

—Mamaie, strigă el spre acoperiş, nemulţumit de-a binelea. Unde ţi-i ceaţa?

Singurul răspuns pe care-l primi fu maşina de ceaţă prăvălindu-se în jos, câţiva milimetri salvându-l de la decapitare. Hărăbaia găuri acoperişul verandei şi se făcu ţândări pe pământ.

Gomez privi la maşinăria paradiată, apoi ridică din umeri şi închise fereastra.

Pândiş, giganticul valet al familiei, stătea lângă uşa de la intrare, ţinând în mâinile sale enorme două pungi de hârtie maro cu gustarea pentru şcoală a copiilor. Conţinutul pungilor foşgăia şi se zvârcolea, nerăbdător să scape.

Miercuri, gata să iasă, întinse mâna să-şi ia punga:

—Mulţumesc, Pândiş.

Boxişor — revenit la obişnuitele sale proporţii bondoace — îşi luă punga, deschizând-o să fure o privire înăuntru. Pândiş mârâi la el, iar Boxişor închise repede punga şi-şi urmă sora afară.

Lui Pândiş nu-i plăcea când copiii Addams întârziu la şcoală. Nu-i plăcea deloc.

La etaj, Gomez stătea pe balconul dormitorului exersându-şi lovitura de golf. Lovea minge după minge, cu Cioacă pe post de crosă. Morticia se aşezase în spatele lor, privind şi sorbindu-şi ceaiul de dimineaţă.

O minge de golf zbură, cu viteză incredibilă, prin fereastra singurului vecin al familiei Addams, ursuzul și bătrânul Judecător Womack. Judecătorul Womack locuia în eleganta casă, frumos întreținută, de pe colina ce dădea spre conacul Addamsilor. Când mingea îi sparse fereastra bucătăriei, Judecătorul Womack ridică nasul din mâncare exact la timp ca să vadă mingea aterizându-i în fulgii de porumb, sfărâmându-i castronașul și improșcându-l și pe el cu lapte bătut.

Furios, Judele Womack dădu fuga la fereastra spartă, agitându-și pumnul a neputință.

—Addams! strigă el.

Din balcon, lui Gomez și Morticiei li se păru că Judecătorul le făcea semne cu mâna — așa că-i făcură și ei.

—Scuzați-mă pentru geam, Domnule Judecător! răcni Gomez. Mingea puteți s-o păstrați! Am o găleată plină.

Spre a l-o dovedi, ridică găleata, apoi îi aruncă crosa lui Cioacă, iar aceasta o depuse în sacul de golf al lui Gomez.

În fața casei, autobuzul școlii tocmai pleca.

—Cei mici, la școală cu ei, rosti cu drag Morticia. Binecuvântați să fie.

Gomez incuviință:

—Cresc așa de repede, nu ți se pare?

—Prea repede, fu Morticia de părere, și amândoi zâmbiră cu mândrie pe când autobuzul școlar hodorogea cu chiu cu vai în josul drumului, scoțând fum din cauciucuri. Boxișor se ținea agățat de bara din spate, rânjind diabolic și lăsându-și picioarele să se târască pe jos.

Morticia și Gomez petrecură o dimineață foarte plăcută în salonul de muzică. Morticia, pe mâini cu cele mai cochete mănuși de grădinărie ale ei, fredonând ușurel, își îngrijea trandafirii, retezând metodic boboc după boboc cu o pereche de foarfeci strălucitoare.

Gomez stătea la o măsuță, ferit de lumina soarelui, jucând șah cu Cioacă. Făcu o mutare îndrăzneată, apoi își privi soția.

—Ne așteaptă o piatră de hotar, Tish, spuse el. Chiar în seara asta — avem a douăzeci și cincea ședință. Toți acești ani, roși de vinovăție, sfâșiați de jale, arși de nesiguranță...

—Oh, Gomez, mai decapită Morticia încă o floare, lăsând pe tufiș un lujer lung și urât. Nu te tortura. Asta-i treaba mea.

Acest gând îl făcu pe Gomez să surâdă. Larg.

—Închipuiește-ți, dragule, continuă Morticia ciumpăvind, dacă s-ar întoarce Buboii. Pe jumătate viu, aproape neom, ca o cochilie putrezindă...

De vreme ce asta era cea mai scumpă dorință a sa, Gomez oftă:

—Nu mă tachina.

Căci gândul întoarcerii lui Buboii era prea minunat ca să-l poată îndura.

Era un vis menit să se adevărească.

Familia Addams

Capitolul 3

Chiar în fața proprietății Addamsșilor, Tully Alford, avocatul familiei, și soția sa, Margaret, se apropiau de „Poartă“, o monstruozitate din fier forjat care întotdeauna se deschidea după cum o tăia capul.

Sau nu.

Tully, care odinioară fusese chipeș iar acum era buhăit și îmbătrânit, se opri în fața Porții, privind spre casă fără pic de entuziasm.

—Ei, *haide*, spuse Margaret, luându-i-o înainte.

Femeie nevricoasă și superficială, își petrecea aproape toate ceasurile de trezie prin a fi dezamăgită alături de, sau de către soțul ei.

În timp ce Tully o urma prin Poartă, Poarta se trânti pe neașteptate, apucându-i poala pardesiului. Smucit într-o frână bruscă, Tully încercă să-și elibereze mantoul, luptându-se cu Poarta.

—Dă-mi drumul! strigă Tully, trăgând cât putea de tare. Dă-ncoa'! *Încetează!*

Continuă să zgâlțâie, fără succes.

—Te previn, Poartă! Nu-i o zi bună!

În salonul de muzică, Gomez mută o piesă de șah și apoi, la gesticulația dramatică a lui Cloacă, privi împreună cu Morticia afară. În timp ce se uitau pe fereastră, Cloacă mută lute două piese de șah, trișând.

—Uite, dragule, spuse Morticia. A venit Tully. Gomez râse, privind ciorovăiala din curte.

—Ha! Tully ăsta, comentă el și clătină din cap. Morticia încuviință, amuzată și ea:

—Iar se zbugulește cu Poarta.

Gomez redeveni atent la tabla de șah și făcu o mutare.

—Șah, spuse.

Cloacă mută la rândul ei, apoi făcu un gest de triumf, în timp ce Gomez se încrunta.

—Șah mat, observă Morticia, foarte impresionată. Bravo ție, Cloacă.

Gomez doar se încruntă, și așeză piesele pentru încă o partidă. Din cine știe ce motiv, ori de câte ori jucau șah, Cioacă întotdeauna câștiga.

Afară, la jumătatea aleii din față, Margaret se opri nerăbdătoare.

—Tully! Îl chemă ea și bătu din picior. Nu poți să ții pasul?

Tully își sfâșie pardesiul, încercând să și-l smulgă din Poartă.

—Încerc, protestă el.

Margaret își puse mâinile în șolduri, foarte nemulțumită:

—Ăștia ți-s ultimii clienți care te mai plătesc, dacă-mi dai voie să-ți amintesc.

—Dacă asta-ți face plăcere... replică Tully și-și rupse mantoul complet, reușind în sfârșit să scape.

—Da, mă rog, ceva tot trebuie, spuse Margaret, și-și privi propriul pardesiu, destul de demodat. Ca de pildă, o haină decentă pe mine. Ceva elegant, de seară. Cere... un împrumut. *Roagă-i*.

—Nici un împrumut! Nu-s un calic! protestă Tully; apoi dădu afirmativ din cap, întrerupându-și soția înainte de a-i putea replica. Nu-i nevoie să zici nimic. Fac eu rost de bani, promise el. Am un plan.

Margaret își duse mâna la frunte:

—Totu-i atât de umilitor! De ce te-oi fi luat eu pe tine de bărbat?

—Fiindcă am spus eu da, ridică Tully din umeri.

Margaret nu-i luă în seamă răspunsul și porni spre ușa de la intrare, ocolind dibaci mașina de

ceață ca și cum aceasta ar fi avut toate motivele din lume să se afle acolo.

Mașina sâsâi la Tully când aceasta trecu pe lângă ea, sculpându-i ceață pe pantaloni. Tully sări într-o parte și se grăbi să urce treptele verandei.

Fură întâmpinați în antreul din față de către un Pândiș nu tocmai zâmbitor. Tully îi înmână pălăria și ce-i mai rămăsese din pardesiu și se îndreptă spre biroul lui Gomez. Rămasă singură cu gigantul valet, Margaret deveni mai intimidată și mai nervoasă decât ar fi admis vreodată.

—A-Am venit să vorbesc cu doamna Addams, spuse ea, cu falsă stăpânire de sine. În legătură cu licitația de caritate.

Cu un mârâit gros, Pândiș o luă spre scară. Adunându-și curajul, Margaret îl urmă.

În timp ce Tully mergea posomorât prin hol spre birou, trecu pe lângă portretele familiei Addams — generații de grotești Addams, în complicate rame aurite. Privind la oribilele tablouri, Tully nu observă blana de urs de pe podea și păși drept pe ea.

Blana de urs scoase un mormăit feroce, încheștându-și fălcile peste un crac de pantalon. Tully scoase un țipăt de durere, țopăind în loc și în cele din urmă reuși să scuture de pe el covorul. Odată convins că e în siguranță, ridică ochii, doar pentru a se pomeni față în față cu un portret al adolescentului Bubo Addams. Pictura era drapată în crep negru și ținea o lumânare aprinsă.

Modul exact *cum* ținea lumânarea aprinsă rămânea un mister total.

Portretul îl reprezenta pe Buboi, la cincisprezece ani, complet chel, cu un ten alb ca de mort și ochi încercânați cu negru ca ai unui raton. Plăcuța de identificare de dedesubt spunea: „Buboi Addams, 1947-?”

Tully studie atent portretul, aproape ca și cum ar fi avut o premoniție. Apoi însă, ușile cu încrustații complicate de la biroul lui Gomez se deschisera scârțâind. Tully trase adânc aer în piept și intra.

În timp ce pășea în încăpere, o spadă șuiera prin aer, cu lama lucindu-i în lumina candelabrului. Tully dădu să apuce mânerul dar nu reuși. Spada se înfipse în perete lângă el cu un *zdrong* tremurător.

Gomez, care stătea lângă cuier, răs.

—Ratat, spuse el. Apoi sări prin odaie, ridicându-și propria sabie.

Tully băgă în marșarier și, în timp ce smulgea spada din zid, arătă spre ceva din spatele lui Gomez:

—Aia ce-i?

Gomez se întoarse să vadă, iar Tully atacă, agitând spada și ținând beregata lui Gomez.

Gomez pară cu ușurință lovitura:

—Trucuri murdare, bătrâne. Mi-a *plăcut!*

Îl împinse pe Tully înapoi, cu lovituri repezi, făcându-i jacheta zdrențe.

—Te-ai săturat? întrebă Tully, cu răsufierea tăiată.

Gomez se mulțumi să râdă și continuă să fandeze. Gazda deschise cu spada servieta lui Tully, din care se împrășteie un teanc de documente legale.

—Unde mi-e stiloul? întrebă Gomez. Lasă, nu-i nimic — am să-l folosesc pe al tău.

Lama sa găsi stiloul din buzunarul interior al jachetei lui Tully, îl smulse afară și-l aruncă spre tavan. Gomez prinse stiloul, apoi făcu câteva tumbe înapoi până la birou, aterizând grațios în jilt.

—Mai întâi, afacerile vechi! spuse el, se roti cu scaunul ca să evite o nouă lovitură, după care continuă cavalierește duelul în timp ce semna documentele risipite pe birou în fața lui.

Nu exista nici un motiv ca afacerile și distracția să nu se poată combina.

Odată ce auziră despre licitația de binefacere, Morticia și Mamaia o conduseră pe Margaret la etaj să caute donația potrivită. Scotociră printre felurite bunuri ale familiei Addams, împachetate în cufer, stivuite în lăzi și acoperite cu lînțolii amenințătoare.

Poate că aici e, spuse Morticia, și deschise un dulap mare, sculptat cu măiestrie.

Mamaie chicoti:

—Nu crez...

În partea din față a șifonierului se afla un sac de veșminte umflat să plesnească, cu eticheta „Hainele de iarnă ale Unchiului Niknak“.

—Garderoba de iarnă a Unchiului Niknak, spuse Morticia, plină de amintiri fericite încă din

secunda când o văzuse. Îi trecu cu grijă sacul Mamaiei, care îl aruncă deoparte.

Următorul sac de veșminte era însemnat „Hainele de vară ale Unchiului Niknak“.

—Garderoba de vară a Unchiului Niknak, exclamă încântată Morticia. Îi dădu cu mare băgare de seamă sacul Mamaiei, care-l trânti pe jos.

Următorul din dulap era un sac fără nici o etichetă.

—Ahhh! făcu Morticia și se lumineă la față. Unchiul Niknak.

Ridică grijulie sacul și i-l dădu lui Mamaie care i-l dădu lui Margaret — care se smulse din fața lui cu un urlet.

Orice vizită la familia Addams era întotdeauna o aventură.

Familia Addams

Capitolul 4

Jos, în birou, duelul continua. Gomez care nici măcar nu transpirase, lupta mai departe, continuând să iscălească hârtii.

—Aș vrea să treci mai des pe-aici, spuse el.

Tully lupta cu îndărătnicie, având acum jacheta zdrențuită aproape complet.

—Mi-ar face plăcere, răspunse el, dar...

—Dar ce, amice? întrebă Gomez.

—Oh, se sili Tully să fandeze în continuare, ştii...

—Ştii ce?

Tully oftă.

—Am hemofilie.

Gomez râse, apoi se opri ca lovit în cap, privind la unul din documente. Abil, îl dezarmă pe Tully, trimiţându-i sabia sus în aer.

—Ce-i asta? întrebă Tully. O nouă propunere? „Fondul de Retrageră Buboi?”

Se încruntă:

—La ce foloseşte?

—La ce nu foloseşte, i-o întoarse Tully, aranjându-şi cravata şi zdrenţele jachetei. E o cauză foarte demnă şi un mare adaos la fondurile Buboi Addams.

—Buboi — lăudat fie-ţi numele, psalmodie Gomez apoi îl privi pe Tully. Unii spuneau că e de-o răutate neomenească.

—Nu! protestă Tully.

—Doar părinţii noştri, îl asigură Gomez. Eu îl numeam... frate.

Iar amintirea lui trebuie să trăiască în vecl, adăugă repede Tully. Prin bani. Vom depune fondurile sub numele meu, în scopuri fiscale.

—Chiar aşa?

Gomez se gândi la cele auzite, apoi dădu din cap:

—Inspirată idee!

—Aşa ar fi vrut-o şi el, spuse Tully, forţându-şi avantajul. Dragul de Buboi.

—Într-adevăr! fu Gomez de acord și-i aruncă înapoi lui Tully spada ca să-și poată relua duelul. Pentru Bubo!

—Pentru Bubo! repetă Tully. Un frate!

—Fratele *meu*!

—Fără pereche! proclamă Tully.

—Toți doctorii au spus! confirmă Gomez.

—Bun cu animalele! impune Tully; pară. Atât de blând cu copiii.

—N-au dovedit niciodată nimic! preciză repede Gomez.

Tully îi ținti capul și dădu pe alături.

—Un milion de dolari. Suma perfectă.

—E splendid! dădu Gomez din cap.

—E *nedepistabil*, preciză Tully.

Gomez se opri o secundă, coborând spada:

—Dar, Tully, asta nu-i o afacere veche. Va trebui să mai aștepte. Doar știi regulile mai bine decât mine.

—Ce? se înmuie Tully, cu mâna înarmată căzându-i pe lângă trup. Dar e altceva! E pe numele meu. Fă și tu o excepție!

Gomez clătină din cap:

—Afacerile vechi sunt afaceri vechi, iar cele noi sunt noi, iar *asta...* ridică propunerea... este o afacere *nouă* și nu discutăm afacerile noi până...

Se opri, răsfoind cu degetul un calendar de birou, dând pagini după pagini la nesfârșit.

—În trimestrul viitor.

Tully păli.

—Trimestrul *viitor*?! exclamă el, și se repezi cu spada ca un taur furios.

Gomez făcu un flip kung fu pe spate din scaun și scăpă ca prin urechile acului ca să nu fie străpuns de sabia lui Tully. Sabia lunecă pe scaunul cu tapițerie umflată, iar Tully, purtat de inerția atacului, zbură peste birou, se ciocni de scaun și ateriză pe podea cu o bufnitură înfundată.

—Superb plonjon, observă Gomez, dar riposta... un pic cam ruginită.

Își aruncă neglijent spada, iar Cioacă, stând cocoțată pe un coif decorativ de samurai, o prinse din zbor și o vâri la loc în teacă.

—Fă-te comod, bătrâne, îl invită Gomez pe Tully, după ce dădu din cap a mulțumire către Cioacă. Merg să aduc banii pentru cheltuielile lunare.

Tully, care zăcea pe jos ca un maldăr, gâfâind ruinat, nu răspunse.

Gomez culese servieta lui Tully și ieși rapid, închizând în urma sa ușile cabinetului.

Tully se târi până la uși, întredeschizându-le atât cât să-l poată spiona pe Gomez. Privi pe furiș în micul oficiu, unde Gomez întinse mâna spre o carte (avea titlul „Rapacitate“), trăgând-o parțial de pe raft. Întreg stelajul — un panou secret — se roti pe un ax și-l depuse pe Gomez de cealaltă parte a peretelui înainte de-a reveni la poziția inițială.

Intrigat, Tully se ridică în picioare, intră pe ușa dublă și merse împleticit până la bibliotecă. Dincolo de ea îl putea urmări pe Gomez coborând în hrubă, cu zgomote de lanțuri și scripeți, scârțâieli și dangăte și vagi urlete animalice.

Vroia să ajungă și el acolo — dar, totodată, poate că nu vroia.

Morticia goli tot dulapul fără a găsi ceea ce dorea, așa că se uită pe un raft de alături. Cioacă, ajunsă acum la etaj, îi oferă o comoară cu nestemate.

—Uite-o, spuse ea. Exact ceea ce căutam. Mulțumesc, Cioacă.

Luă comoara și i-o oferă lui Margaret — un cilindru din aur bătut în pietre prețioase, în formă de capete de dragoni împletite, cu boturile căscate în ambele părți.

La început, Margaret se temu să-l atingă, dar lăcomia ei înăscută o ajută să treacă peste asta.

—Ce este? întrebă ea, minunându-se.

Morticia privi mândră obiectul:

—Moștenire de familie. O cătușă siameză de la curtea Împăratului Wu.

—Trebuie că valorează o *avere*, suflă Margaret. Ia privește la smaraldele astea. Oh, Morticia, e pur și simplu *prea* extravagant, spuse ea, fără mare convingere. Chiar și pentru licitație.

Mamaie dădu din cap, pe deplin de acord:

—Mai bine s-o păstrăm.

—Sst, făcu Morticia. E în scop de binefacere. Văduve și orfani. Avem nevoie de cât mai *mulți* Margaret?

Vrăjită de obiect, Margaret n-o asculta. Își strecură degetele în cătușa siameză... și acolo-l rămaseră.

—Mmmm? întrebă ea, chinându-se să se elibereze.

—Ședința de diseară, spuse Morticia. O să vii? E vorba de Gomez. Sunt teribil de îngrijorată. Nu mănâncă, nu poate dormi, tușește sânge...

Margaret o privi cu oroare.

—Tușește sânge?

—Ei... nu ca altă dată... preciză cu tristețe Morticia.

Tully stătea în fața stelajului cu cărți din cabinet, trăgând de-o carte aflată cam în același loc cu cea care descuiase panoul secret. Dar... nu se întâmpla nimic.

Încruntat, Tully privi titlul — „Pe aripile vântului” — și apoi deschise coperta. O rafală ca de uragan izbucni din cartea deschisă, suflând părul lui Tully drept în sus și vălurindu-i mușchii feței. Reuși să închidă cartea și, cu inima bătându-i, o puse la loc pe raft.

Pândiș îl pândise din hol, unde ștergea praful, iar Tully îi rânji mânzește.

Pândiș nu părea amuzat.

După câteva minute, Gomez reveni în birou, depunând servieta lui Tully, acum plină de dubloni aurii-verzui, pe masă. Îi numără cu grijă, purtând la ochi un monoclu de giuvaergerie și cântărind fiecare pumn de monede cu o balanță demodată înainte de-a le pune la loc în servietă.

—Iată, spuse el în cele din urmă. Cheltuielile lunare.

Tully închise servieta și o ridică de pe biroul lui Gomez. Era o dară în mâna lui — obișnuita sa corvoadă lunară.

—Cred, ăă, cred că n-ai nici un ban de hârtie în hrubă, spuse, încercând să fie politicos. Gomez, e timpul. Pentru noul fond. Un *registru*.

Gomez scutură din cap:

—Niciodată! În bănci n-am încredere.

Cobori glasul:

—Ciudați oameni, Tully. Nu-s ca tine și ca mine. Sau... ca Bubo. Oh, se îndreptă el de spate. Ședința! Am nevoie de tine aici. Pentru el.

—Ședința? întrebă cu îndoială în glas Tully, cărând servieta spre ușă.

—La ora opt, dădu din cap Gomez. Fix. Și, apropós...

Tully se întoarse, iar Gomez aruncă un dublon în plus peste întinsul camerei, drept în buzunarul vestei lui Tully.

—Azi dimineață am mai spart un geam de-al Judelui Womack, spuse Gomez.

Tully dădu din cap, scoase cel mai mare oftat pe care-l avea și se îndreptă spre ușă.

Judecătorul Womack, ca întotdeauna, avea să fie pur și simplu înfiorat la vederea lui.

Familia Addams

Capitolul 5

Judecătorul Womack fu *atât* de înfiorat să-l vadă pe Tully încât nici măcar nu-l primi în casă. Așa că Tully rămase pe treptele de la intrare, pescuindu-și din buzunarul vestei dublonul.

—Tot mai lucrezi pentru Addams? întrebă cu arțag Judele Womack și se încruntă apoi la Margaret, care aștepta pe gazonul din față. Te-a prevenit mama, Margaret. Îi mai auz și-acum glasul,

limpede ca un clopoțel. Spunea mereu, zi și noapte: „Mărită-te cu Tully Alford...”

—„Și-ai să-l auzi pe Satán hohotind“, încheie Tully, citatul, și-i îndesă moneda în mână. Poftim dublonul.

—M-am prins în asta! spuse Margaret, continuând să se chinuie în cătușa siameză.

Judele Womack se uită urât la Tully, părând să-l suspecteze pe el că îi aplicase cătușa.

—Viața ta *desfrânată*, spuse, apoi examinează comoara cu nestemate mai îndeaproape. Ia te uită. Astea-s smaralde?

Margaret dădu din cap, iar Judecătorul se grăbi să coboare scara și s-o ajute. Să admire și să jinduiască la smaralde.

După ce părăsi casa Judecătorului, Tully se înapoie la biroul său de avocat, târând după el servieta imposibil de grea. Birourile sale fuseseră cândva de-a dreptul cochete, dar acum pielea fotoliilor începea să se crape, iar de o zugrăveală de mult era nevoie.

Se opri în antecameră, privind în jur după secretară:

—Miss Bradbury?

Mai privi puțin în jur.

—Miss Bradbury!

—E la masă, domnule Alford, răspunse o voce din biroul lui.

De vreme ce acolo nu avea cine să fie, Tully se încruntă, pășind prudent înăuntru.

În birou, așezată pe scaunul clientului din fața mesei sale, stătea Abigail Craven, o bătrână

arogantă, trecută de şaizeci de ani. Voinţa ei de oţel şi tainica ei putere de manipulare abia dacă erau mascate sub un foarte subţire strat de politeală şi bune maniere.

Tully se sili să râdă, punându-şi jos servieta:

—Doamnă Craven, tocmai vroiam să vă sun.

Abigail se rezumă să strâmbe din nas.

—Sunt sigură de asta, spuse, apoi arată spre dreapta. Nu l-aţi cunoscut pe fiul meu, Gordon, nu-i așa, domnule Alford?

Tully se întoarse, pregătindu-şi un zâmbet drăguţ, dar când îl văzu pe Gordon îi căzu faţa. Gordon, un bărbat cărnos şi rotund de vreo patruzeci de ani, era îmbrăcat impecabil, chiar dacă excen-tric. Părul negru îi era lipit de cap cu pomadă şi, cu pieptul său cât un butoi şi atitudinea de kamikaze, oferea într-adevăr o privelişte ameninţătoare.

—Ăsta-i ăla? întrebă Gordon. Pungaşul de care mi-ai vorbit?

Înainte ca Tully să poată reacţiona, Gordon îl apucă de beregată, spânzurându-l de perete cu capul în jos ca pe un tablou vechi.

—Aşteapt-o clipă, stai așa! strigă Tully, înecat. Trebuie să mă ascultaţi!

—Să vă ascultăm, domnule Alford? zâmbi cu răutate Abigail. Şi de ce am face-o?

—Vă rog, îl imploră Tully, sufocându-se. Doar s-auziţi ce am de zis...

Gordon o privi pe maică-sa şi ridică din umeri:

—Mamă... matale hotărăşti.

Abigail îi surâse.

Gordon și cu mine ne bucurăm de o relație foarte... specială, îi explică ea lui Tully. Mor după el.

—E o cobe, confirmă Gordon, dând din cap voios.

—Înviorător, nu? întrebă Abigail, apoi se uită la chipul încordat și panicat al lui Tully. Jos, Gordon.

Gordon păru foarte dezamăgit:

—Mamă...

—Gordon! făcu tăios maică-sa.

—Gordon, spuse Tully, vocea sunându-i ca un croncănit.

Gordon oftă și-i dădu drumul lui Tully, lăsându-l să cadă în cap. Scâncind, se târî spre biroul său.

—Și ce mai face soția dumneavoastră, domnule Alford? întrebă Abigail, cu mâinile împreunate cuminte în poală. Am auzit atât de multe despre ea. Tot fermecătoare? Tot... *cheltuitoare*?

—N-am bani pe care vi-i datorez, murmură slab Tully. Am încercat totul.

—Da, mă rog, v-am împrumutat o sumă considerabilă, spuse Abigail, pigulindu-și o scamă de pe mânecă. Multe mii de dolari. A sosit scadența. Acum.

Tully dădu din cap:

—Curând, vă promit.

Abigail îl studie, apoi clătină din cap cu tristețe batjocoritoare.

—Oh, Gordon, cât aș dori să-l cred.

—Și eu, replică Gordon, și-și arată dinții spre Tully.

—E atât de teribil de increzător, îi spuse Abigail lui Tully.

—E o *sfântă*, îi spuse Gordon lui Tully.

Tully se resemnă să dea din cap stinger, privind de la unul la altul.

Abigail îi zâmbi iar fiului ei:

—Prost băiat. Sunt mândră de el.

Gordon îl înșfăcă pe Tully și mătură biroul cu el. La asta, servieta lui Tully se deschise, iar dublonii se împrăștiară afară. Văzând aurul, Abigail și Gordon schimbară un zâmbet malițios.

—Ne-a mințit, mamă, spuse Gordon.

—Nu! strigă Tully, în pragul isteriei. Nu-i ceea ce credeți! Țștia-s dubloni! Pentru contul Addams!

Abigail își duse un deget la frunte, gânditoare:

—Addams?

—Mai sunt și alții, insistă desperat Tully. E o avere întreagă, dar nimeni nu pune mâna pe ea! Credeți că n-am încercat?

—Ați încercat? se interesă Abigail. Ați încercat destul de stăruitor?

Se întoarse spre fiul ei:

—Întreabă-l, iubitule.

Gordon făcu un pas amenințător înainte.

—Nu! își ridică Tully brațele încercând să se aperi. Iubitule! Nu întreba!

Chipul lui Gordon se aplecase la câteva degete de-al lui. Lumina becului agățat în tavan îi albea părul, făcându-l să pară chel ca o bilă de biliard. Făcându-l să arate întocmai ca... Tully se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

Gordon era bucățică-ruptă Bubo cel de mult pierdut.

Familia Addams

Capitolul 6

Era întuneric, iar Morticia stătea în micul cabinet, la fereastra deschisă, privind o cumplită furtună cu fulgere și trăsnete. Fulgerele explodau, tunetele bubuiau, ploaia cădea șiroaie pretutindeni — iar ea savura fiecare secundă.

Gomez stătea în spatele ei, ținând-o de talie.

—Grindină, zise el visător.

—Și fulgere, spuse Morticia.

Gomez dădu din cap:

—E o noapte mizerabilă.

—Știu, dragule. Splendidă vreme pentru o ședință, aprecie Morticia și se aplecă pe fereastră. Copii, acum haideți în casă! Începem!

Apoi râse:

—Și lăsați jos antena aia!

Chiar în timp ce-o spunea, scăpără un nou trăsnet bubuitor...

În partea opusă a orașului, Gordon și Abigail se aflau într-un motel dărăpănat, tipic 'stil șosea, cu perdele de plastic pătate și un tablou ca o improscătură de ulei. Gordon ședea pe pat, cu fața spre o oglindă crăpată. Abigail stătea în picioare de-o parte, consultând o fotografie de-a lui Bubo pe care le-o împrumutase Tully, uitându-se când la ea, când la oglindă.

—Ce chestie sinistră, spuse ea. Băiețelul meu și creatura asta *hidoasă*.

—Mamă, protestă Gordon, rănit în amorul propriu.

—Ăă, creațiunea asta frumoasă, se corectă Abigail și-i zâmbi. Gândește-te numai, îngerașul meu. Gata cu încăierările prin prăvălii păduchioase. Gata cu împrumuturile la putregaiuri ca Tully Alford. Toți banii ăia delicioși — parcă-i *sînt*, chiar aici, în vârfurile degetelor.

—Și eu la fel, spuse Gordon, cu mâinile desfăcându-i-se și închizându-se automat.

Abigail puse jos fotografia cea urâtă, reprimându-și un tremur

—Acum mai avem doar o săptămână, și-am scăpat. Localizezi hruba cu bani, după care ne-am făcut nevăzuți — *pu!* Încă înainte să-și dea ei seama ce lipsește.

—Și Alford? întrebă Gordon.

Abigail oftă.

—Avem nevoie de el — deocamdată. Iar pe urmă, vom fi la mile-ntregi depărtare și — rânji ea — el o s-o ia pe cocoasă.

Gordon rânji și el.

Nu exista nici o posibilitate ca planul să dea greș.

Când Tully și Margaret sosiră la conașul Addamsilor pentru ședință, Pândiș le luă pardesiile ude. Margaret era și acum imobilizată în cătușa siameză, așa că n-avusese cum să-și schimbe îmbrăcămintea — sau, în *general*, să facă mare lucru.

—Ce seară mizerabilă, spuse ea posomorâtă.

—Nu mai adăuga și tu, replică Tully.

Miercuri veni să-i escorteze în cabinet.

—Măreață noapte pentru voi, ăștia! comentă din toată inima Tully. Ce faci, puștime? Întinse mâna s-o mângâie pe cap, dar fetița se feri.

—Bună, draga mea, o salută Margaret, cu un zâmbet subțire lipit pe față, după care își ridică mâinile încătușate. Ai putea...?

Miercuri îi eliberă cu dibăcie degetele din capcană — spre uimirea Margareti.

—Mulțumesc, spuse ea, și încercă să-și aranjeze hainele aflate în neorânduială. Cheamă-mi un taxi, Tully!

Tully clătină din cap.

—Cheamă-ți singură.

—Perfect, răspunse Margaret și întinse nerăbdătoare mâna recent eliberată. Dă-mi cheile de la mașină.

—Dă-i tu ei *pace*, ripostă Tully.

Morticia apăru în ușa, încântătoare și palidă, în negru.

—Fiți bineveniți, onorați oaspeți.

Pândiș oferi un platou cu tartine repulsive la aspect.

—Măruntaie? îi îmbie Morticia, arătând spre platou. Tully și Margaret scuturară din cap, cu fermitate.

Odată schimbate amabilitățile, familia și Alforzii se așezară la o masă rotundă, cu un glob de cristal în centru. Pândiș stătea la orga din colțul încăperii, improvizând — note dramatice, zdrobitoare.

—Să ne adunăm, începu Morticia, în această casă de dor, în această zi a inimilor frânte, la această masă a jalei.

Privi în jurul mesei:

—Toată lumea se simte bine?

Toată lumea în afară de Alforzi.

Morticia ridică o statueta de aur înnegrit.

—Cântați, Oh, spirite! intonă ea. Ascultați, suflete toate! În fiecare an la această dată, oferim un semnal de trâmbiță lui Bubo Addams.

Miercuri îi dădu un șut lui Boxișor pe sub masă:

—*Termină-te!*

—Boxișor... îl admonestă Gomez.

Boxișor, care își țintea sora cu un satâr pentru carne, i-l dădu fără tragere de inimă lui Gomez, care zâmbi.

—Copii — comentă el către Tully — și puse satârul la o parte.

Morticia ridică statueta sus, deasupra capului:

—Din generație în generație, farul nostru spre lumea de dincolo.

Apoi, trecu statueta lui Miercuri:

—Primești glorioasa povară?

Miercuri dădu din cap, luând statueta:

—Fie ca greutatea ei să mă apese, prin toți anii melancoliei mele.

—Închideți cu toții ochii și dați-vă mâinile, spuse Morticia.

Lucru pe care îl și făcură, Mamaie apucând mâna unei foarte scârbite Margaret.

—Au! exclamă Mamaie. Ce mai *strânsoare*!

Se retrase, lăsându-și „mâna“ pe loc, cu mânăca dintr-o dată goală.

—Mâna mea! Mi-a smuls mâna!

Rămasă cu Cioacă în mână, Margaret scoase un chirăit.

Mamaie și Boxișor râseră amândoi laudativ în timp ce Margaret încerca să se scuture de Cioacă.

—Mă scuzați, zise Margaret, dând să se ridice, cu fața pământie. Eu...

Tully o trase la loc pe scaun:

—Stai jos, pepenașule. Ia parte la distracție.

—Da' ce te mai pricepi, Mămico, spuse Morticia cu multă afecțiune. Cioacă, nu râde cu gura plină.

Cioacă dădu drumul mâinii lui Margaret și fugi.

Continuând să chicotească, Mamaie apucă mâna acum rigidă a Margaretei cu mâna sa cea reală.

Aruncând o ultimă privire în jurul mesei ca să se asigure că toți se instalaseră, Morticia reluă ședința.

—Miercuri, spuse ea, cu o aplecare a capului.

—Să te răscumpărăm puterile mormântului, continuă Miercuri, recitând perfect incantația. La noapte, O, Moarte, fie ca noi să-ți fim osândă.

Acum Morticia o privi pe Mamaie:

—Mama?

—Simt că-i pe-aproape, răspunse Mamaie. Bubi Addams, adună-ți puterile și ciocănește de trei ori.

Incredibil, se auzi sunetul greu și gol a trei bătăi în ușa de la intrare, reverberând prin toată casa.

Ochii lui Mamaie mai să sară din orbite.

—Ați auzit *asta*?

—Mai cere o dată, Mămico, spuse Morticia. Repede.

Pândiș cântă o notă sonoră, inspiratoare, la orgă.

—Negreșit! exclamă Tully, știind cine era la ușă și abia reușind să-și stăpânească entuziasmul fudul.

—Cere! Cere! insistă Gomez, surescitat.

—Bubi Addams — îți cer să bați din nou! impuse Mamaie.

Încă trei ciocănituri puternice în ușa de la intrare răsunară, iar Pândiș execută un crescendo la orgă ca răspuns.

Jubilând, Gomez sări în picioare.

—E aici! strigă el. La ușă!

Cu toată familia pe urme, Gomez alergă la ușa din față, deschizând-o nerăbdător.

Iar acolo, pe treptele de-afară, stătea... *Buboi*.
Era un miracol!

Familia Addams

Capitolul. 7

Gordon arăta într-adevăr convingător. Abigail îl răsese complet în cap, iar îmbrăcămintea și paloarea-i erau Buboi pur. Exactitatea asemănării era șocantă.

El și Gomez se uitară unul la altul. Ochii lui Buboi aveau o expresie dură de tipul *ia-în-drăznește-să-mă-iei-la-ntrebări*. Cei doi bărbați

nu făceau decât să se holbeze, nevorbind nici unul.

—Să fie cu putință? întrebă Morticia.

Mamaie se apropie, mijindu-și ochii la această neașteptată apariție:

—El e ăsta?

—O fi posibil? întrebă inocent Tully.

—Dumnezeule din ceruri, exclamă Margaret, neputându-și lua ochii de la urâta priveliște.

Morticia îl privi pe Gomez în așteptarea confirmării. La urma urmei, douăzeci și cinci de ani erau un timp îndelungat. Dar Gomez și Buboi își continuau confruntarea.

În cele din urmă, Gomez puse capăt remizei.

—Buboi! strigă el, desfăcându-și larg brațele.

Și îl smotoci cu o îmbrățișare, pe care Buboi o îndură cu bărbăție.

Acum, Abigail, care stătuse înapoia fiului ei transformat, păși înainte. Se schimbase într-un costum simplu și vetust, iar părul îl purta în coșite încovrigate.

—Pună zeara, spuse ea, cu accent de imprumut, Zind Toamna Toktor Pinder-Schloss.

Se făcu rapid schimb de prezentări, iar Morticia îi conduse pe toți în salon pentru a se așeza comod și a servi niște gustări.

Buboi stătea lângă șemineul înalt, baronesc, unde ardea un foc enorm. Din haina udă îl ieșeau aburi, învăluindu-l. Era imobil, calculat, cu ochii săi încercânați cu negru ca ai unui dihor.

Lângă el, Boxișor examina etichetele exotice ale cufărului de vapor pe care îl cărase în casă Pândiș.

—Kum z-a putut intimpla una ca azda? întrebă Abigail, captând atenția tuturor. Kum a ajunz za ze intimpla? Povezdea e kum nu ze poate mai uluitoare, ji frumoaaza totodata.

Familia Addams luă loc, nerăbdătoare să audă povestea.

—A fozd gasit in Miami, inkilcit în navodul de pejde ton! explică Abigail. Z-a intimplat egzakt luna trecuta, in timpul Uraganului Helga. Cerul era negru ca zmoala. Walurile erau ziduri ale a-bogalipsei.

Tăcu o clipă.

—Va budetzi inkipui?

După zâmbetele de pe fețele tuturor, era evident că puteau, și-și închîpuiau fermecătoarea scenă.

—Adungi, urmă Abigail, l-au dras din ogean, din inzeji vâlgile uitarii. Azkultatzi ge va zik! Zind tezte, atit de multe tezte, ji un provil psykologic komplet. In gele din urma, Departamentul Pejdelui ji Vinatului din Vlorida, zige-ze, ku mik ku mare, toamne toamne, ducetzi-va z-o zigetzi pe munte — el e... vratele vozdru! Buum!

Toți tresăriră, apoi răsără din toată inima, surâzându-i tăcutului, aburindului Bubo.

—Mi L-au dad mie, continuă Abigail, la Zerviciile Omenejdi, ji eu il aduk, dupa totzi agejdi ani, dupa gine jdie ge turere de inima, dupa gei mortzi ji gei goi, eu il aduk *akasa la voi!*

Margaret clătină din cap, neconvinsă:

—E ridicol.

—Margaret... murmură Tully, dându-i un ghiont în coaste ca să tacă.

—Dar nu vi se pare că-i absurd? întrebă Margaret.

—Iubițel... spuse Tully calm.

—Nu-i cel mai *rizibil* lucru pe care l-ați auzit? stăruie Margaret.

Tully scrâșni din dinți:

—Bobocelule *dragă*...

—Cu siguranță că e, spuse Gomez, și-l plesni pe Bubo prietenește pe spate.

Buboi, care nu suporta să fie atins, tresări retrăgându-se.

—Iar acum, te-ai întors, continuă Gomez, zâmbitor.

Tully dădu din cap:

—Înapoi să vă împărtășească bucuriile, înapoi să vă împărtășiți necazurile, înapoi să împărțiți — ei bine — totul!

—Eu pur și simplu nu-s sigură, insistă a îndoiială Margaret.

Tully îi dădu cătușa siameză ca să-i distragă atenția:

—Draga mea, cum mai lucrează și chestia asta?

Margaret îl privi cu dezgust:

—Până și un *țânc* ar pricepe, spuse ea — și făcu o demonstrație, înțepenindu-se prompt din nou.

Morticia se întinse pe canapea cu bucurie languroasă:

—Buboi Addams, în sfârșit din nou acasă.

—Ei, cel puțin... pentru o săptămână replică Buboi.

Morticia se opri din întins:

—Doar o săptămână?

—Nu fii ridicol! protestă Gomez. Ești acasă! Bubo clătină din cap:

—Regret, dar trebuie să mă întorc. Am multe oale pe foc în... Triunghiul Bermudelor.

—Oh, Gomez, spuse Morticia, învăpăiată de romantism. Triunghiul Bermudelor!

—Insula Diavolului, rosti cu drag Gomez.

—Groapa Neagră din Calcutta, zise Morticia, cu privirea și vocea pline de dor.

—Într-o bună zi, draga mea, promise Gomez. O a doua lună de miere.

La cufărul de vapor, Boxișor dezintegra încuietorea cu o sticlă plină de acid și o pipetă.

Morticia se întoarse spre Abigail:

—Doamnă Doctor Pinder-Schloss, rămâneți și dumneavoastră?

—Nu, nu, răspunse Abigail, Kiar drebuie za plek. Dar, o za mai vin, budeți vi ziguri. Ka za kontrolez reaptarea lui Pupoi.

Acidul devorase încuietorea cufărului lui Bubo, iar Boxișor deschise capacul, vărând înăuntru un braț și pescuind printre obiecte. Se auzi un clănțănit sonor și micuțul rânji, trăgându-și mâna care era strivită într-o capcană de urși plină de rugină.

—Mișto, comentă el, admirând dezastrul.

Miercuri stătea de una singură, în colțul odăii, cu obișnuita ei atitudine jalnică. Îl bănuia instinctiv pe acest nou Bubo.

—Nimeni nu scapă din Triunghiul Bermudelor, spuse ea. Nici măcar în vacanță. *Toată lumea știe asta.*

Abigail o privi cu milă:

—O, mititika mea karaghioaza. Zind atitea pe kare nu le intzelegi. Zbiritul omenesk, azda-i... un lukru greu de ugis.

Mamaie incuviință:

—Chiar și cu drujba.

Ca să se facă și mai clar înțeleasă, Abigail o ciupi pe Miercuri de obraz — tare. Miercuri n-o băgă în seamnă, continuând să se încrunte la Buboi.

Dacă nu altceva, acum era și mai bănuitoare.

Mai târziu, când toată agitația se stinse, Morticia îl conduse pe Buboi în camera sa neschimbată. Biroul era acoperit cu fotografii de pe vremea când el și Gomez erau băieți.

Una îl reprezenta pe amândoi, foarte tineri, alături de o pancartă grosolană de lemn cu cuvintele „Camp Custer“ pirogravate.

Morticia se aplecă să deschidă cufărul lui Buboi și să-l ajute să se instaleze.

—Nici vorbă de despachetat — precis ești frânt de oboseală, spuse ea. Lasă-mă pe mine.

—Ăă... nu, interveni iute Buboi, alarmat de ceea ce-ar fi putut să găsească. Ăă, nu-i nimica... nu trebuie să...

Morticia începu să scoată din cufăr echipamentul de spărgător al lui Buboi, aranjându-l în ordine.

—O rangă, constată ea. Dinamită. Cianură. Râse cu blândețe:

—Buboi! De parcă ni s-ar fi terminat.

Îl bătu pe umăr, chicotind în continuare:

—Noapte bună.

Odată ce femeia plecă, Buboi cercetă încă două fotografii dintr-o ramă de piele lucrată manual, aflată pe birou. Sub chipul frumoasei fete din stânga era întipărit numele de Flora, iar sub fata frumoasă din dreapta era imprimat numele de Fauna. Două fermecătoare gemene identice.

Atunci, ceasul bătu de miezul nopții, iar el lăsă jos fotografia.

Era foarte târziu și sosise vremea să treacă la treabă. Să găsească averea familiei Addams.

Familia Addams

Capitolul 8

Încercând să facă zgomot cât mai puțin, Bubo deschise ușa camerei sale și aruncă o privire afară. O văzu pe Miercuri, în ușa odăii ei din partea opusă a coridorului, privindu-l, și se retrase iute în camera sa.

—Puștoaică gălăgioasă, murmură el; numără până la o sută și deschise ușa iar.

De astă dată, ușa camerei lui Miercuri era închisă. Privi în ambele direcții, apoi ieși pe coridor pentru a-și începe căutarea. De-acum, fără-ndoială că toți ai casei dormeau — și, firește, nu vroia să fie deranjat.

Începu cu podul, împingând chepengul și cățărându-se în vechea magazie plină de praf. Văzând câteva cutii cu geam, se îndreptă spre ele.

Prima cutie conținea un număr de fluturi fixați cu ace. A doua, mai mare, adăpostea câțiva lilieci-vampiri împăiați. Cea de-a treia, și cea mai mare, avea cam un metru înălțime — și era goală.

—Asta-i rezervată, spuse Miercuri, apărând deodată în spatele lui, lângă trapă.

Buboi sări surprins, dar încercă să se poarte cu calm.

—E rezervată? repetă el, ca și cum ar fi stat pur și simplu la taclale; mai bine să fie prietenos cu nepoțica lui. Pentru ce?

Miercuri îl privi fără să clipească:

—Pentru Skipper.

—Pentru Skipper, zise stingherit și Buboi. Țsta-i... un câine?

—Nu, spuse Miercuri. Skipper nu e un câine. Și, încruntându-se la el:

—Ar fi o cruzime.

—Sigur că da, replică Buboi, pe un ton de scuză ursuză. Sigur că ar fi. Îmi pare rău.

—Skipper e un *bălăuș*, preciză Miercuri, și clipi din ochi. O dată.

Enervat, Buboi o mai privi o clipă, apoi trecu grăbit pe lângă ea și coborî prin trapă. Fugi

înapoi în camera sa și închise ușa, rezemându-se de ea și respirând greu.

Odată ce fu sigur că Miercuri nu-l urmărea, se așază pe marginea patului. Un nor de praf se ridică în jurul lui. Căscând, hotărî să se întindă. Se cufundă în saltea atât de adânc încât aproape fu îngropat de viu. Făcându-se comod, se afundă și mai adânc.

Exact când să aștească, auzi scârțâitul chinitor de încet al ușii ce se deschise și se ridică în capul oaselor ca fulgerul.

—Cine-i acolo? întrebă.

Văzu o umbră uriașă pe perete — o mână sinistră dând din degete. Icnî și se repezi la pumnalul pe care-l ținea întotdeauna în cizmă, acum aflată pe podea lângă pat.

Dar, înainte de a-l putea apuca, ușa se trânti și fereastra se deschise bubuind sub forța furtunii ce urla afară, vântul umed suflând flacăra policandruului. Totul fu scaldat în lumina albă a unui fulger strălucitor, iar Buboii văzu cu groază o mână agățându-se de așternut. Târându-se spre el. O mână care nu era a lui.

Una dintre lumânări încă mai pâlpâia puțin, iar Buboii o luă în mână, acoperind protector flacăra până ce fu îndeajuns de puternică pentru a reaprinde restul fitilelor. În timp ce camera se umplea de lumină, o văzu pe Cioacă șezându-i pe un picior.

Buboii sări în sus de frică, apoi își scutură piciorul, azvârlind-o violent pe Cioacă. Dar încă mai putea să vadă mâna fără trup zăcând pe jos, așa că scoase un urlet.

Scoase un urlet *puternic*.

Mai în josul culoarului, Gomez și Morticia stăteau în pat, prea fericiți de miraculoasa întoarcere a lui Bubo ca să poată adormi. Auziră urletul, și părură și mai fericiți.

—Propriul meu frate drag, spuse Gomez, și pufăi din trabuc. Urlă noaptea. Nu poate însemna decât un singur lucru.

Așteptară în tăcere, ascultând. Apoi, Bubo mai slobozi un zbieret de să-ți înghețe sângele-n vine.

Sunetul o făcu pe Morticia să zâmbească.

—Da. E la el acasă, spuse ea.

Priviră afară pe fereastră la ploaia torențială, și continuară să zâmbească în timp ce Bubo răcnea iar și iar.

Era atât de drăguț să-l aibă iarăși printre ei.

Dimineața, Gomez coborî să-și trezească frațele. Rămase acolo, privindu-l pe Bubo adormit, cu Cioacă torcându-i pe piept ca un pîsoiaș. Era una din cele mai drăgălașe priveliști pe care le văzuse în viața lui. Gomez o ridică ușurel pe Cioacă și o vâri în buzunarul jachetei.

Deșteptat pe dată, speriat ca Gomez să nu-l atace, Bubo sări din pat și se aruncă peste fratele său, ținându-l la podea. Scoase cuțitul din cizmă și apăsă vârful în beregata lui Gomez.

—Gata de micul dejun? Întrebă vesel Gomez; îl aruncă pe Bubo de pe pieptul său cu o figură de judo, apoi sări în picioare. Ce bine că te avem iar printre noi! Hai să mergem!

Porni spre ușă, apoi se opri, arătând spre pumnal:

—Câți vrei să mergem, doi sau trei?

La subsol, restul familiei mânca deja micul dejun în bucătăria subterană. Odată ce Gomez și Bubo li se alăturară, nu mai lipsea decât Boxișor.

Ca de obicei, pereții transpirau, iar pe jos se târa fum. Mamaie trebăluia la aragaz, o monstruozitate cu cărbuni scuipând flăcări din cuptor. Partea de sus era un grătar gigantic pe care se zvârcoleau organe și alte felurite cevauri neidentificabile. Trânti aceste jertfe pe farfuriile diferiților membri ai familiei, cu ajutorul credincios și apatic al lui Pândiș.

Morticia îl așezase pe Bubo între ea și Gomez și-i oferise prețuitul scaun de onoare, din cositor, cu un motiv de dragon. Doar cei mai preacinstiți dintre oaspeți aveau îngăduința să-l folosească.

—Pot să iau și eu sarea? întrebă Miercuri.

Morticia ridică solnița, apoi se opri:

—Cum se spune?

—Acum, completă conștiincioasă Miercuri.

Morticia dădu din cap și-i întinse sarea.

—Ce-i asta? întrebă Bubo, privindu-și farfuria.

—*Spécialité de la maison* a lui Mama, răspunse mândră Morticia.

Mamaie aruncă o privire, de lângă aragaz.

—Începe cu ochii, spuse ea.

Bubo se cutremură și împinse din fața lui farfuria.

—Ai dormit bine? îl întrebă Morticia.

Buboi dădu din cap:

—Ca mortu'.

—Chiar așa? spuse Gomez, extrem de surprins. Cine să fi știut că Triunghiul Bermudelor poate schimba un om atât de mult? Aveai obiceiul să te sucești și să te-nvârtești toată noaptea. Trebuia să te legăm cu lanțuri de picioarele patului.

—N-are nici un sens, spuse Miercuri, cu privirea la fel de egală ca vocea.

Simțindu-se încolțit, Buboi se foi puțin pe scaun:

—Triunghiul Bermudelor e un loc atât de întins și misterios, îi spuse el lui Miercuri, plin de condescendență. Ai fi surprinsă de toate câte nu le știi.

—Cu siguranță că ar fi, fu Morticia de acord. Miercuri adoră Triunghiul Bermudelor. Îl studiază. Moartea pe mare o captivează.

Miercuri îi oferi lui Buboi cel mai neprietenos surâs al ei:

—Întreabă-mă orice.

Buboi ezită, apoi îi întoarse spatele spre a i se adresa lui Gomez:

—Revenirea în camera mea îmi trezește negreșit amintirile. Ți mai aduci aminte de Camp Custer?

Lui Gomez i se luminară ochii:

—Ăla pentru delincvenții sub zece ani?

Buboi dădu din cap și amândoi râseră cu răutate.

—Nu-s oare de mare preț amintirile? întrebă Buboi, orientând conversația exact încotro voia

el. Mi-ar plăcea să-mi petrec ziua de azi hoinărind prin casă, amintindu-mi.

—Nu, nu, nu, protestă Gomez, scuturând din cap. Regret, bătrâne, — azi, nici o hoinăreală. Azi, ne ducem drept la hrubă.

—La *hrubă*? exclamă Bubo, nevenindu-i să-și crează norocului.

—Păi, firește, spuse Gomez, înfigându-și furculița într-o bucățică arsă și zgârcită din micul său dejun. Unde altundeva?

—Unde altundeva, fu Bubo de acord și nu-și putu stăpâni un surâs încet și hidos.

Furtul averii avea să fie mult mai ușor decât crezuse.

Familia Addams

Capitolul 9

Încă mai erau cu toții la masă, când Boxîșor intră alergând în încăpere, târând după el un semn de stop, proaspăt șterpelit, aflat încă pe stâlpul său. Gomez ridică un deget, făcându-i pe toți să tacă.

Un moment domni tăcerea, după care auziră scrâșnetul frânelor unor mașini gonind spre o co-

liziune. Se mai auziră ceva scrâșnete și scârțâieli, apoi autovehiculele se ciocniră cu un satisfăcător trosnet metalic.

Toți cei de la masă deveniră radioși.

—Cine mai vrea o porție? întrebă Mamaie, apoi îl privi pe Bubo. Haide, spuse ea cu un rânjet veninos. Nu te sfi.

Bubo înghiți, cu efort, și-și întinse farfuria.

După micul dejun, Gomez îl luă pe Bubo în cabinetul și biblioteca ce serveau drept intrare în hrubă. Se întinse după o carte, iar Bubo fu imediat lângă el, cu mâna pe mâna lui Gomez, în timp ce acesta trăgea vechiul volum.

—„Rapacitate“, spuse Bubo.

Schimbară un zâmbet.

Stelajul se roti, iar Bubo îl urmă nerăbdător pe Gomez înăuntru, coborând spre camera secretă.

—Mă simt de parcă... am fi din nou copii, spuse Gomez, coborând încântat o scară, până într-o mică încăpere circulară. Sute de lanțuri ruginite atârnau de tavan; Gomez apucă unul, apoi îi dădu lui Bubo un pumn în umăr.

—Leapșa — ești!

Trase de lanț, un chepeng se deschise și amândoi căzură sub podea pe un lung tobogan în serpentine aflat dedesubt. Gomez se distra de minune; Bubo era pietrificat.

În cele din urmă, toboganul îl depuse la debarcaderul unui râu subteran. Gomez sări în picioare, plin de voie bună, în timp ce Bubo se sculă pe îndelete, cât se poate de împleticit.

Gomez inhală adânc, ca și cum s-ar fi aflat pe o pajiște împetrișată cu flori:

—Inspiră aerul acesta, Buboii!

Buboi inspiră — și apoi icni.

—Ca un mormânt! comentă Gomez.

Buboi dădu din cap, continuând să icnească.

Gomez porni spre capătul debarcaderului, unde aștepta o gondolă venețiană, ponosită dar încă magnifică. Sări la bord, punându-și o pălărie din pai, de gondolier.

—*Tutto a bordo, fratello mio!* îl chemă el și gesticulă spre apă. Marea — a doua ta casă.

Buboi se imbarcă delicat pe gondolă, părând nu tocmai în apele lui.

—Ăă... ahoe corabie, spuse, încercând să intre în atmosferă.

Gomez dădu din cap, întorcând arcul unui Victrola vechi în vreme ce căuta printr-un maldăr de discuri cu viteza 78. Îl găsi pe cel pe care-l dorea și-l puse să cânte, într-un tunător *basso profundo* în timp ce navigau pe râu. Împingea cu prăjina barca și cânta cu voce tare, în timp ce Buboii se ținea de parapeti și-și dădea toată silința să zâmbească.

Silința sa nu era foarte convingătoare.

Sus în pod, Miercuri și Boxișor explorau. Se opriră să investigheze diverse articole înfricoșătoare.

—Crezi că ăla chiar e Unchiul Buboii? întrebă Boxișor.

Miercuri se încruntă:

—Tata așa zice, da' cred că mama nu-i tocmai sigură.

Se opri în fața unui scaun electric vechi.

—Boxîșor, stai jos.

—De ce? întrebă Boxîșor.

—Ca să jucăm un joc, răspunse cu inocență Miercuri.

Boxîșor ridică din umeri și se urcă pe scaun:

—Ce joc?

—Se cheamă... Căzu pe gânduri. „Există viață după moarte?”

Boxîșor ridică din umeri:

—Bine. Sună distractiv.

Continuând să cânte, Gomez împinse ambarcațiunea spre o ușă masivă de metal, lată de doi metri și înaltă de trei, amplasată drept în stânca grotei. Acostă la treapta îngustă din fața ușii, apoi sări din barcă, urmat imediat de Bubo.

—Iată și, ăăă, hruba, zise Bubo, lingându-se pe buze cu nerăbdare.

Gomez se puse pe treabă la uriașa înculetoare cu cifru, adresându-i lui Bubo un surâs complice:

—Două la dreapta, zece la stânga și pe urmă împrejur la...?

Bubo își mușcă buza.

—Cinci? spuse el la nimereală.

Gomez îl privi surprins.

—Unsprezece, îl corectă el. Doi, zece, unsprezece. Doi ochi, zece degete la mâini, unsprezece la picioare.

Întinse mâna spre mânerul ușii:

—Atâția ani...

—Ani lungi și sterpi, spuse Bubo, abia reușind să-și stăpânească surescitarea la gândul de-a vedea uriașa avere a familiei Addams.

—Ani pe care i-am irosit, spuse trist Gomez.

—Ani pe care-i vom aduce înapoi, îl asigură Bubo, încercând să grăbească sfârșitul conversației.

Gomez dădu din cap:

—Așadar, intrăm împreună — o revenire triumfală!

—Intrăm ca frați, spuse Bubo, dorindu-și ca Gomez să deschidă odată ușa. Intrăm...

Nu se întâmplă nimic.

—Intrăm...

—Ca unul! completă Gomez, și trase de ușă deschizând-o cu o înfloritură dramatică.

Mai degrabă decât a grotă de Ali Baba, hruba arăta ca un decrepit club bărbătesc din secolul nouăsprezece, cu scaune și canapele de piele roșie ruptă, un sortiment larg de instrumente de tortură și trofee vânătoarești și un bar somptuos cu oglinda crăpată.

—Bine ai revenit! spuse Gomez.

Bubo era prea dezamăgit ca să se prefacă entuziast.

—Mersi.

—Locul nostru secret. *Sanctum sanctorum*, îl înghionti Gomez. Dacă pereții ăștia ar avea glas să vorbească, hai, bătrâne?

—Ce, ăă, privi în jur Bubo, ce-ar spune?

Gomez râse, convins că fratele său glumea.

—Tu să-mi zici.

—Tu intri primul, se opuse Bubo.

Gomez gesticulă spre Bubo, cu respect:

—Nu. Cei în vârstă mai întâi.

—Ăă — astronaut junior! spuse Bubo, gesticulând la rândul său.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Gomez indică barul:

—Mai întâi, un brandy! Fă tu onorurile.

Se aplecă să deschidă o ladă mare din lemn:

—Am la păstrare o tratație grozavă.

Bubo se apropie de bar bombănind.

—Unde-s banii, băi imbecil ridicol, murmură.

Pe raftul bine utilat se aflau șase, șapte coniac excelente, iar Bubo vâri în buzunar un tirbușon de argint pur ca amintire, după care alese o sticlă de brandy.

Instantaneu barul se roti în ax, cu el cu tot, dezvăluind... interiorul sălii comorii.

Era acolo tot ce-și imaginase — ba chiar mai mult.

Familia Addams

Capitolul 10

Interiorul sălii tezaurului era o cavernă în stâncă, plină până sus cu aur, pietre prețioase și statuete bizare dar neprețuite, din toată lumea. Trebuia să valoreze *milioane*.

Buboi avu timp exact pentru o singură privire, cu gura căscată, după care barul se roti la loc, readucându-l în cealaltă cameră.

Gomez, care fusese prea ocupat să scotocească prin lada de lemn ca să observe mișcarea de carusel a lui Bubo, se ridică având brațul plin cu role de film.

—Surpriză! spuse el, arătând spre aparatul de proiecție. Ora începerii spectacolului!

Cu mâinile tremurându-i — atât de la pirueta pe bar cât și la gândul că va vedea filme de familie — Bubo își turnă o porție țeapănă, apoi puse sticla la loc pe raft.

În pod, Miercuri îl lega pe Boxșor în chingi, de brațe și de picioare, pe scaunul electric.

—Dar, dacă nu-i Unchiul Bubo, se încruntă Boxșor, atunci cine e?

—Altcineva, replică logic Miercuri. Apăsă pe un buton, iar becuțele scaunului se aprinseră, întregul mecanism bâzâind și vibrând. Trebuie să se încălzească, explică ea.

—Aha, privi Boxșor în jos. De ce?

—Ca să te poată omori, răspunse Miercuri.

—A, spuse Boxșor, se uită în jos și zâmbi nesigur. Știam eu.

Gomez proiecta film după film de familie. El și Bubo ședeau unul lângă altul în fotolii cărora le ieșea umplutura. În timp ce priveau, fumau trabuce și beau brandy din cupe supradimensionate.

Filmul care tocmai rula îi înfățișa pe tinerii Gomez și Bubo, cu dorsale de rechini legate pe spate, în timp ce se furișau pe după un colț, spre o piscină plină de copii mici.

Apoi, urmă o săritură de montaj la tânărul Gomez, îngropându-l pe tânărul Bubo în nisip la plajă. Lui Bubo nu i se vedea decât capul. Câțiva metri mai încolo, o singură mână — evident, a unei alte persoane — se zbătea să iasă din nisip.

Filmul trecu apoi la o secvență oficială, cu Bubo și Gomez acum în adolescență. Băieții Addams arătau atât siniștri cât și cuceritori cu smokingurile lor, iar Gomez trăgea dintr-un trabuc.

—A, balul debutanților! zise Gomez. Mai ții minte noaptea aia fatidică?

—Sigur că da, răspunse Bubo, cu mai multă încredere în sine decât simțea. Prima 'ta... havană.

—Ce? se holbă al' el Gomez. Hăi, bătrâne, fumez de la cinci ani. Mama a insistat.

Pe ecranul cinematografic, băieții Addams stăteau cu perechile lor, gemenele din fotografiile de pe biroul lui Bubo — roșcate frumoase cărora li se citea demența în ochi.

—Flora și Fauna, spuse Bubo, ca să-și acopere urmele. Grozavă pereche, mm, Gomez?

Gomez dădu din cap și oftă, apoi își ridică amândouă mâinile la piept:

—Mă vei putea ierta vreodată?

Bubo îi aruncă o privire goală:

—Ce?

—Nu le-am iubit, mărturisi Gomez. Totuși, le-am făcut curte amândorura, din mândrie prostescă. Tu erai atât de seducător, încât ai fi putut avea orice femeie îți doreai, vie sau moartă. Iar eu eram atât de gelos, nebun de gelozie. Acum o recunosc.

Oftă.

—Dar, niciodată n-am vrut să te-alung, nu în Triunghiul Bermudelor.

Buboi ridică o mână, cât se poate de grațios:

—Apa trece, pietrele rămân. Iertat. Uitat.

Gomez desfăcu brațele, iar Buboi suferi o îmbrățișare strașnică. Apoi, Gomez transformă îmbrățișarea într-un dublu-Nelson dureros, iar Buboi căscă gura, sufocat.

—Spune-o! spuse jucăuș Gomez. Spune parola!

—Parola? întrebă înecat Buboi. Eu... Eu...

Gomez își întări strânsoarea:

—Hai, nu te mai prosti. Doar o mai ții minte.

—Te rog, spuse Buboi, albăstrindu-se la față. Mă sufoc. Te rog.

Gomez, complet perplex, îl dădu drumul.

—Ai uitat parola noastră secretă? se miră el. Cuvântul pe care-l foloseam de o sută de ori pe zi? Numele nostru privat unul pentru celălalt?

—Asta a fost demult, spuse, încă sufocat. Eram copii.

Se uită urât la Gomez:

—Mai că nu m-ai omorât, monstru dement ce ești.

Gomez îl privi șocat:

—Ai spus... monstru dement?

—Da, băi monstru dement, întări Buboi.

Chipul lui Gomez se luminează, și-și îmbrățișă volos fratele.

—Da! zise el. Monstru dement!

Sus în pod, scaunul electric zumzăia de-a binelea. Acum Boxișor purta pe cap casca scaunu-

lui, în plus față de chingi. Miercuri ridică mâna, pregătindu-se să trântască urlașul contactor principal.

—Dar de ce să spună o minciună Doamna Doctor Pinder-Schloss? întrebă Boxișor, cu vocea înăbușită înăuntrul căștii.

—Pentru că vrea ceva, răspunse Miercuri și se opri. Ai vreo ultimă dorință?

—Aș putea primi o înghețată? ceru Boxișor. Miercuri se gândi la cele cerute.

—Nu, decretă ea.

Boxișor slobozi un oftat resemnat:

—Atunci, dă-i drumul.

Exact când Miercuri era pe cale să închidă heblul, capul Morticiei apăru prin trapă.

—Copii... ce faceți? întrebă ea, urcându-se în pod.

—Mă pregătesc să-l electrocutez, răspunse dulce Miercuri.

—Dar... vom întârzia la licitația de caritate, protestă Morticia.

—Te rog, mamă, eu... începu Miercuri.

Morticia își puse mâinile în șolduri, prefăcându-se a fi foarte severă;

—Am spus nu.

—Te rog se rugă și Boxișor, din cască.

—Of... bine, acceptă Morticia, zâmbi și trase chiar ea heblul.

Înalta tensiune începu să-l prăjească pe Boxișor. Miercuri privea solemnă, cu obișnuita ei expresie impasibilă, iar apoi — cea mai rară reacție din toate — zâmbi și ea.

Era un moment de familie cu totul deosebit.

Familia Addams

1

Capitolul 11

Licitația de binefacere era aglomerată, Margaret Alford stătea pe estrada licitației, ținând mâinile sus, imobilizate și acum în cătușa siameză. Și, întrucât nu-și putea mișca mâinile și n-avea de ales, încă mai purta exact aceleași haine pe care le avusese și-n ajun.

Pe scenă, în spatele ei, Judecătorul Womack juca rolul de licitator, citind la microfon din catalog:

—... bătută în rubine și cincisprezece cloburi de smarald. A fost donată de Morticia și Gomez Addams

Gomez și Morticia, așezați cu toată familia, priviră în jur cu modestie.

Oameni din mulțime întoarseră capetele, uitându-se la familie cu un amestec de oroare și neîncredere.

—Țineți minte, spuse Judele Womack, când nimeni nu făcu nici o ofertă, banii pe care-i strângem sunt pentru a-i ajuta pe cei mai puțin norocoși. Anul acesta, peste jumătate din câștigurile vor fi de folos bătrânilor și handicapaților mental.

Toți Addamșii o priviră mândri pe Mamaie. Aceasta radia.

—Declar licitația deschisă cu cinci mii de dolari, anunță Judecătorul Womack, ca să pună lucrurile în mișcare.

—Phe! N-ajunge! își repezi Gomez brațul în sus. Douăzeci de mii!

—Pentru vârstnici și nebuni... o privi Morticia cu drag pe Mamaie. Li se cuvine.

Judele Womack și Margaret fură atât surprinși cât și derutați de ofertă.

—Ce fac? întrebă Margaret cu glas scăzut. E a lor.

Judecătorul Womack îi aruncă o privire prevenitoare.

În asistență, Boxișor ținea un tub de suflat boabe de mazăre ațintit spre Judele Womack. Miercuri îl fulgeră din priviri și întinse mâna. Spăsit, băiatul îi trecu ei țeava.

—Am douăzeci... începu Judele Womack.

—Douăzeci și cinci! îl reteză Gomez, și-i zâmbi Morticiei: *Cara mial*

Buboi luă binoclul de operă al Morticiei și privi apreciativ la scânteietoarea cătușă siameză. Ochii i se lărgiră și rămase cu binoclul în mână, devorând lacom priveliștea.

—Douăzeci și cinci... spuse Judecătorul Womack.

Morticia înălță o mână sfioasă.

—Treizeci, spuse ea și-i făcu cu ochiul lui Gomez. *Mon sauvage*.

—Ce fac? șopti Margaret.

Judecătorul Womack îi făcu semn să-și țină gura — imediat.

Acum, Miercuri ținea și ea sarbacana în gură, îndreptată spre Judele Womack. Mamaie îi aruncă o privire aprigă, iar Miercuri roși și-i dădu ei tubul.

Gomez ridică mâna:

—Treizeci și cinci!

Morticia ridică și ea mâna:

—Cincizeci!

Lăsă mâna jos, dar o păstră întinsă spre Gomez să i-o sărute. Lucru pe care el îl și făcu, pățimaș.

Judecătorul Womack ridică ciocănelul, mai degrabă uluit.

—Am cincizeci de mii de dolari, anunță el.

—Rândul tău, extazul meu, îi spuse Morticia lui Gomez.

—Ba al tău, *amore mio*, îi replică el.

Femeia se îmbujoră:

—Mă răsfeți... *mon amour*.

Judecătorul Womack bătu din ciocănel:

—Vândut, Morticiei Addams, pentru cincizeci de mii de dolari!

În clipa următoare, un proiectil îl izbi în gât și căscă gura înțepat de durere.

În asistență, cu sarbacana la gură, Mamaie zâmbea inocentă.

În drum spre casă, Buboi își însuși cătușa siameză, așezat pe bancheta din spate a vechiului Duesenberg. Își prinse imediat degetele și rămase cu ochii holbați la pietrele scumpe, ca hipnotizat.

Morticia, așezată lângă el, admira și ea capcana.

—Nu-i așa că-i fermecătoare? Gomez, n-ar fi trebuit s-o faci. Atât de mulți bani...

Gomez ridică din umeri:

—De dragul carității. Și apoi, locul ei e în familie!

Buboi își trăgea degetele, încercând să și le elibereze:

—Cum se scoate?

Morticia desfăcu cătușa:

—Are un truc. *Firește*.

Gomez îi aruncă o privire lui Miercuri, apoi se aplecă înainte de la locul său din cealaltă parte a Morticiei și, cu sprâncenele împreunate, se încruntă la Buboi.

Poate că brusca apariție a fratelui său de mult pierdut era o fericire prea mare ca să fie adevărată.

După ce ajunseră acasă, Gomez se așază în sufragerie, cu imensa sa machetă de trenulețe umplând toată încăperea. Privea cum trenulețul Lionel gonia prin rampășitele unei terase muntoase dezgolite.

Cioacă apăru galopând de după un munte, apoi începu să se plimbe înapoi și-ncolo prin fața transformatoarelor lui Gomez.

— „Cum se scoate?“, i se adresă Gomez Cioacei, încă foarte tulburat. E absurd! Cătușa siameză a primit-o de ziua lui la zece ani!

Demonic, își porni al doilea tren, înscriindu-l pe un curs de coliziune sigură cu primul.

La etaj, Buboi, cu profesionalism rece, își strecura ustensilele de spart seifuri în banduliere petrecute peste piept, pregătindu-se să meargă la hrubă.

Deschise sertarul de sus al scrinului să-și ia nitroglicerina și dădu peste o fotografie a tinerilor Buboi și Gomez în timp ce erau aduși acasă de la Camp Custer de către omul de la U.P.S. Privi poza, după care o azvârli în lături ca și cum l-ar fi ars.

Luă nitroglicerina și reveni la pregătiri.

În sufragerie, pufăind fum negru, trenulețele goneau unul spre altul, spre inevitabil. Cu

emoțiile duduindu-i ca niște roți de locomotivă, Gomez vorbea emfatic și furios cu Cioacă:

—A purtat cătușa aia timp de doi ani! Mama a trebuit să-l învețe să mănânce cu picioarele! Și cifrul, și parola, și trabucul meu — și a dormit atât de bine!

La fel ca Gomez, Cioacă se plimba înnebunită. Ceva era în mare, mare neregulă. .

Familia Addams

Capitolul 12

Mamaie şedea în bucătărie, citind cărţi de bucate. Zgomotul trenuleţelor era atât de puternic încât o împiedica să se concentreze. Dar... gătitul era viaţa ei.

. Consulta două cărţi diferite odată: „Bucuria de a găti“ şi „Anatomia“ lui Gray. Combinaţia era minunată şi mortală.

Un şuierat pătrunzător de tren răsună prin casă, zgâlțâind masa de la bucătărie, iar Mamaie se încruntă, rezemându-se cu coatele de fiecare carte pentru a putea citi în continuare.

Atât de multe rețete, atât de puțin timp.

Sus, în odaia lui Boxișor, Morticia stătea așezată pe pat, cu un album cu fotografii de familie în poală. Miercuri și Boxișor, în pijamale, îi stăteau de-o parte și de alta, privind pozele.

Boxișor arată una:

—Ăsta-i tata când era mic?

—Da, răspunse Morticia și arată spre o altă figură din fotografie. Iar ăsta-i Unchiul Bubo.

Miercuri se încruntă spre haotica scenă alb-negru:

—Unde erau?

—La ziua de naștere a cuiva, arată Morticia. Nu vezi mașinile de pompieri?

Din sufragerie, puteau auzi vocea lui Gomez urlând „Vă rugăm poștiți în vagoane!”, urmată de încă un şuierat de locomotivă.

Morticia părea foarte îngrijorată.

—O, nu, spuse ea.

—Tata se joacă cu trenulețele, spuse nervos Boxișor.

Miercuri dădu din cap, ridicând spre maică-sa o expresie extrem de preocupată:

—Precis e tulburat.

—Asta-i întotdeauna semn rău, fu Morticia de acord, cu amărăciune. *Hobby-uri.*

În cabinet, Bubo luă de pe raft exemplarul gîorsăit din „Rapacitate“, iar panoul secret se deschise.

Își începuse drumul spre hrubă.

În sufragerie, trenurile în miniatură șuierau din toți bojocii, semnalând a avertizare pe când dădeau Curba Mortului, unul spre celălalt. În vagonul unuia din trenuri, un mic pasager privea pe fereastră temător.

Gomez continua să se-nvîrtă furios.

—Gîndurile astea! strigă. Mă chinuie! Ce e adevărul? Ce-i ficțiunea?

Cioacă bātu în masă cu neputință, la fel de tulburată.

. . .

Pândiș era sus în odăița lui, în prea micul său pat, în cămașă de noapte și fes, cosând cu grijă un nasture la o cămașă.

Glasul roților de tren zguduia acum toată casa. Acul lui Pândiș alunecă la auzul unui fluierat deosebit de puternic și se înțepă la deget. Instinctiv îl vâri în gură, privind în jos în direcția aproximativă a sufrageriei, unde Gomez vocifera înainte.

Când un membru al familiei Addams era tulburat, Pândiș era tulburat și el.

Bubo parcursese drumul spre mica încăpere circulară unde se afla camera secretă. Împinse în perete, întrebându-se ce anume l-ar face să se deschidă. Apoi, își aminti ce făcuse Gomez și

ridică privirea spre lanțurile ce atârnau din tavan, fiecare având la capăt câte un mâner de metal ruginit.

Întrebarea era, pe care să-l tragă?

La nimereală, smuci unul, iar lanțul se smuci înapoi, trăgându-l drept în aer. Cu un scârțâit de scripeți și roți dințate, lanțul îl azvârli ca pe o rachetă, în timp ce se ținea speriat de moarte, spre o deschizătură îngustă a ceea ce s-ar fi putut numi sau nu plafon.

Buboi închise ochii.

Morticia și copiii ascultau cacofonia duduitoare și şuierândă a trenurilor.

—Folosește locomotiva diesel, șopti Boxișor.

Răsună un semnal ascuțit.

—Podul acoperit, spuse încetișor Miercuri.

Urmă un nou semnal, iar Morticia deveni foarte preocupată.

—Curba Mortului.

Miercuri o trase de mânecă:

—Știu ce-l neliniștește.

—Și eu, draga mamei, spuse Morticia, încercând să-și ascundă încordarea. Dar hai mai bine la culcare. Ei, v-ați spălat pe dinți și în urechi?

Boxișor lăsă capul în piept.

—Eu, da, murmură el. Iartă-mă.

Se auzi un nou şuier al trenurilor.

—Omul ăla chiar e Unchiul Buboi? întrebă Miercuri.

Morticia era pe cale să-i răspundă, când îl văzu pe Buboi țâșnind prin acvariul mare cât

înălțimea camerei. Le aruncă o privire iute copiilor, ca să se asigure că nu observaseră.

—Ora stingerii, spuse ea, ridicându-se în picioare.

Miercuri și Boxișor protestară, dar nu prea mult. Așa că Morticia îl culcă și porni spre parter. Avea de făcut ceva foarte important.

Catastrofa feroviară era iminentă, iar Gomez căzu în genunchi pe podele.

—Spirite de deasupra-mi — dați-mi un semn! strigă el.

Trenurile se ciocniră cu un bubuit grozav și o hărmălaie de metal, fum și flăcări izbucni pretutindeni.

După cum se interpretau semnele, nu era unul tocmai pozitiv.

. . .

Afară în curte, o trapă pentru cărbuni instalată într-o latură a casei se deschise, expulzându-l neceremonios pe Bubo, ud learcă și dezorientat, la picioarele Morticiei.

Profilată contra luminii lunii pline, stătea regește deasupra lui, cu mantia de catifea acoperindu-i veșmintele de culcare.

—Insomnii? întrebă ea sarcastică. Hai cu mine la o plimbare, Bubo.

Se răsuci pe călcâie, lunecând de-a latul curții, lui Bubo nerămânându-i decât s-o urmeze.

Se îndreptau spre cimitir.

Familia Addams

Capitolul 13

Era o noapte rece... iar în cimitir era chiar mai frig. Morticia îl conduse pe Bubo de-a lungul unei cărări ce șerpuia printre pietrele de mormânt ornamentate ale răposăților Addams. Mingile de golf ale lui Gomez se zăreau peste tot — pe jos, în mâinile întoarse-n sus ale statuilor, în gurile lor căscate.

Pe când treceau prin dreptul lor, Morticia arăta spre diferite monumente. Statuile de marmură arătau atât de reale încât ar fi putut fi vii.

—Mătușa LaBorgia, o prezentă ea pe una. Împușcată de un pluton de execuție. Vărul Fledge — sfârtecat în bucăți de patru cai sălbatici. Și dragul de Nenea Eimar...

Dragul de Nenea Eimar era un călău cu cagulă și securea ridicată. Se auzi un geamăt nepământesc, ce părea să iasă din mormânt. Buboii tresări; Morticia, nu. Îngropat de viu, explică ea. Psihopați, tâlhari, parlagii de câini turbăți — *străbuni*, Buboii. Ca să nu uităm.

Printre sculpturi se afla un vultur de marmură, așezat cu demnitatea unei acvile pe un baston de steag, dar măciulia prăjinii era de fapt o reproducere a capului pleșuv al lui Buboii.

—Iubitul tău Muerto, spuse Morticia. După ce-ai plecat, pur și simplu nu mai era același vultur.

Oftă.

—Nu mai dădea târcoale. Nu mai ciugulea. Iată cât de mult însemni tu pentru familia asta.

Buboii nu spuse nimic.

Ajunseră la mausoleu, unde odihneau. Mama și Tata Addams. Era situat pe un gorgan, cel mai înalt punct al cimitirului. Oțetari otrăvitori decorau mormântul greco-roman deteriorat. Mama și Tata Addams fuseseră înfățișați ca zeu și zeiță, cu care de luptă trase de bîdivii prin lumea de dincolo. Firește, Tata Addams fuma omniprezentul trabuc Addams.

Morticia privi fascinată cât de bine semănau statuile cu Mama și Tata Addams, dar Bubo își feri ochii. Cum, necum, chipurile păreau să se uite drept la el.

—Mama și Tata Addams, rosti Morticia cu alean. Închipuiește-ți, cât le datorăm! Oh, Bubo, tare mi-aș fi dorit ca ăștia mici să-i fi cunoscut mai bine! Dar încearcă să explici asta unei gloate furibunde.

Se întoarse, urmărind cu privirea apoteoza familiei, sculptată în mausoleu. Creasta apoteozei reprezenta un vultur, iar fundalul era compus din trei capete de leu. Într-o metopă, un vânător ținea căscate fălcile leului; în următoarea, leul îl înfulcase pînă la brâu; în ultima metopă, vânătorul era complet înghițit, cu excepția unui picior care atârna din botul leului. Pe un stindard din partea de jos era înscris motto-ul familiei, în latină.

—Trei lei feroci, spuse Morticia, foarte gânditoare. Vulturul înălțându-se. Și credo-ul nostru: „*Sic gorgiamus allos subjectatos nunc*“. „Ne ospătam cu bucurie din cei ce ne-ar împila.“

Tăcu, reflectând.

—Nu-s doar simple vorbe frumoase. Ca Addams ce te afli, înțelegi perfect, nu-i așa?

Bubo tuși:

—Ca Addams, da, înțeleg.

Morticia îl privi un minut întreg.

—Noapte bună, Bubo, îl salută ea și o luă spre casă; apoi se întoarse. Odihnească-se în pace.

Cu asta, plecă.

Dimineața, Bubo o sună pe Abigail. Stătea cocoțat pe telefonul din hol, săgetând cu ochii în dreapta și-n stânga, ca să se asigure că nu era nimeni prin preajmă care să tragă cu urechea.

—Sunt pe urmele mele, mamă! spuse el agitat. Sunt aproape sigur!... Sigur că am încercat. Dar tot n-o pot găsi... Trebuie să vii aici.

Mai încolo, Miercuri stătea legată de un scaun, cu un căluș la gură. Boxișor alergă până la Bubo, cu două sticlute cu otravă. Oarecum diștras, Bubo o arătă pe una. Boxișor dădu din cap și se îndepărtă în fugă.

—Nu spune asta, zise Bubo în receptor. Haide, mamă, știi că mă străduiesc...

. . .

În bucătărie, Mamaie și Pândiș spălau vasele. Mamaie le clătea, Pândiș le ștergea și-i dădea fiecare farfurie lui Cioacă, pentru a le pune la loc.

Morticia stătea la masa de bucătărie, bându-și ceaiul de dimineață. Miercuri, eliberată de legături, se oprise în fața ei, ținând în mână un uriaș cuțit de măcelărie, deloc prietenos la înfățișare.

—Ăsta-i pentru frate-tău? întrebă Morticia.

Miercuri dădu din cap că da.

Morticia i-l luă din mână.

—Nu, nu prea cred, zise ea și-i dădu lui Miercuri în schimb un cuțit mult mai mare, și încă mai puțin prietenos ca aspect.

Miercuri luă cuțitul și fugi din încăpere.

Morticia o privi plecând, apoi oftă:

—Trenurile lui umblă peste tot, copiii nu mai sunt în apele lor — nu se mai poate așa. Cum l-aș putea ajuta? Spune-mi, Mama.

—Păi, să ne uităm.

Mamaie se șterse pe mâini și deschise o carte mare, legată în piele zdrențuită, răsfoind-o.

—Soți tulburați... soți tulburați... adulter...

Morticia clătină din cap:

—A, nu.

Mamaie continuă să caute:

—Necazuri financiare, bani...

—Nu, zise Morticia.

Mamaie mai caută puțin.

—Prefăcut într-o broască râioasă sau reptilă...

—N-are index alfabetic? întrebă Morticia, pierzându-și puțin răbdarea.

—A! Uite aici, arată victorioasă Mamaie. Suspiciuni și neliniști la soți.

Morticia se aplecă să citească peste umărul ei, plină de nerăbdare:

—Ce scrie?

—Scoate-i din trup tot sângele și înlocuiește-l peste noapte cu oțet, citi cu voce tare Mamaie. Lasă-i sub pernă un cocoș fără cap. Unge-i fruntea, palmele și picioarele cu lacrimi de maimuță născută moartă. Adaugă lapte.

—Nu pot face una ca asta, protestă Morticia, ofensată. E o barbarie. Zău, Mama, mă surprinzi.

Strămbă din nas cu scârbă:

—Auzi, *lapte!*

Pândiș mârâi a încuviințare.

Abigail sosise pe dată, iar acum ea și Bubo erau în camera lui. Bubo stătea pe pat, frământându-și mâinile, foarte necăjit. Abigail inspecta odaia, absolut copleșită de ceea ce vedea.

—Au aflat că-s un escroc, se văicărea Bubo. Toată șleahta. N-o să ne meargă!

—Cine a aflat? întrebă Abigail. Gomez, cretinul ăla în călduri?

Bubo clătină din cap:

—Nu-i cretin. E fratele lui Bubo. S-au certat îngrozitor, de ani de zile. E bănuitor. Toți sunt — mi-am dat seama.

—Mă rog, e foarte bine că am venit. Pot consilia familia tulburată. Să le alin necazul. E menirea mea. Ține minte, Gordon...

—Ce? întrebă îmbufnat Bubo.

Abigail zâmbi:

—Sunt doctoriță.

Și, peste câteva minute, ședea în salon cu Gomez și Morticia.

—Doamna Doctor Pinder-Schloss a venit să ne-ajute, îi spuse Morticia lui Gomez, apoi o privi pe Abigail. N-ar fi bine ca Gomez să stea de vorbă cu Bubo? E chiar afară, la ușă.

—Aș vorbi cu Bubo, spuse Gomez și se ridică, pornind spre ușă, dacă ăla ar fi Bubo, dar nu e!

Fulgeră din priviri ușa închisă.

—E un impostor! țipă el. Un impostor!

Familia Addams

Capitolul 14

De cealaltă parte a ușii, Bubo aruncă peste umăr o privire aprigă și se luă din loc ca o furtună. În drum spre camera sa, îi auzi pe Miercuri și Boxisor jucându-se.

—O, ticălosule, ticălosule, ticălos rânjit și a-furisit! spunea Miercuri, în holul de jos.

—Cine mă face ticălos? ȕipa cu îndrăzneală Boxișor. Cine-mi spintecă dovleacul? Cine-mi smulge barba și mi-o suflă-n față?

—Dac-o trebui să te omor dintr-o lovitură, am s-o fac, se jurui Miercuri.

Lui Bubo i se aprinse în ochi un licăr sincer.

—Baie de sânge! spuse el.

Se grăbi spre capul scării și-i văzu pe Miercuri și Boxișor cu spadele scoase, duelându-se. Împungeau și parau, loveau și tălau. Apoi, Boxișor o străpunse pe Miercuri. Fetița se clătină și căzu la pământ.

—Nu! Nu! alergă Bubo la parter. Ia dă-ncoa' spada ala.

Boxișor îi întinse spada.

—N-ai mai măcelărit pe nimeni? întrebă Bubo.

Miercuri deschise ochii, încă prăbușită la po-dea.

—Nu-i decât un copil, spuse ea.

—Nici o scuză, zise Bubo și îndreptă spada spre beregata lui Miercuri. Țintește o arteră majoră. Jugulara.

Miercuri dădu din cap, cu spada la gât.

—Asta i-am spus și eu.

În salon, Gomez tot mai era plin de furie.

—Un falsificator! Un prefăcut! proclamă el. O înșelătorie totală! Josnică, hoțească...

Abigail i-o reteză:

—Tomnu' Attams, kred ka va intzelegg. Am sa va aiut. Ta? Theoria inzdrainarii — va suna kunoskut?

—Nu, spuse Gomez, deși îi plăcea cum sună. Tu ai auzit de asta, Tish?

Morticia clătină din cap.

—Ha! făcu Abigail. E kum nu ze boate mai fassstchinanta. Za va egzblik.

—E ceva neplăcut? întrebă Gomez, cu speranță.

—Egztem, îl încredință Abigail.

Gomez se așează lângă Morticia, luând-o de mână. Amândoi erau fascinați.

—Brobriul tumneafoastra vrata în perzoana — ji sa-l izgonitzi! spuse Abigail. Marsch! Avara ku foi! Pai azda insemneaza ka zindetzi ka monzdrul ala mik ji negru.

Gomez se încruntă:

—Boxișor?

—*Finofatzia!* preciză Abigail, și dădu din cap de mai multe ori. Ta! Vratele tumneafoastra reține, fa simtziți finofatzi — fa inzdrainatzi.

—Așa fac? se interesă Gomez.

Morticia era convinsă — și impresionată:

—Sigur că da, dădu ea din cap afirmativ.

—Zendimendele tin țelulele tumneafoastra țereprale, klokozetzg ji ze cioknezg, explică Abigail. Zuzbegdatzi vel de vel de kezdi. Il iupitzi, tar il ji tujmanitzi. Iupire, ura, ura, iupire. Ka pendru Mamika, nu?

—Dar, păru derutat Gomez, nu mi-am urât mama. A fost un accident.

—Ezde o psykoza foarte razpindita, confirmă Abigail. O fad in viekare zi.

—Norocul doctorului, remarcă Morticia, cu o expresie un pic invidioasă.

—Înstrăinare! încercă Gomez el-însuși cuvântul. Ce bizar. Iar aici, îmi închipui că Bubo era problema. E posomorât...

—E temător... confirmă Morticia.

Gomez dădu din cap, surescitat:

—Lovește pe la spate...

—Rumegă... completă Morticia.

—L-am bănuț, recunosc Gomez.

—Ești dezechilibrat, afirmă Morticia.

—Și, o privi Gomez cu îndoială, îl urăsc...

—Dar asta-i iubirea! exclamă Morticia.

Gomez sări în picioare:

—Ai dreptate! *Este* Bubo!

Încântată să-și vadă soțul din nou în apele lui, Morticia îi zâmbi lui Abigail:

—Vă mulțumim, Doamnă Doctor Pinder-Schloss.

Abigail ridică din umeri cu modestie:

—Vak ji io ge bot.

Sus, în camera lui Miercuri, Bubo stătea pe o canapea de piele, cu Boxșor și Miercuri cui-băriți de-o parte și de alta a lui. Se uitau toți trei într-o enormă carte veche, deschisă în poala lui Bubo. Avea titlul „Răni, cicatrici și infecții”.

—Vedeți, copii? le arată Bubo. Sunt multe de învățat.

Dădu foaia:

—„Gangrena”.

Boxșor îl privi cu admirație:

—Unchiule Bubo, de unde știi atât de multe?

Bubo ridică din umeri:

—Am mai umblat și eu. Culeg de ici de colo.

—Din Triunghiul Bermudelor? întrebă Miercuri, încă bănuitoare.

Buboi n-o luă în seamă, întorcând încă o pagină.

—Priviți, copii — un capitol nou!

—Mamăă! exclamă Boxișor.

Priviră toți trei titlul capitolului, fermecați.

—„*Cicatrici*“, citiră într-un glas.

Trecuse o bucată de vreme, când o explozie sfâșie curtea din spate, azvârlind în toate părțile pământ și resturi. Când fumul se risipi, Buboi încă mai stătea chircit peste un detonator. Miercuri și Boxișor erau chiar lângă el.

—Vedeți? le arată Buboi curtea plină de pietre. Sunt excelente pentru căsuțe, garaje și magazii de scule.

—Cu picnicurile cum rămâne? se interesă Miercuri.

Buboi îi zâmbi aprobator. Apoi băgă mâna într-o ladă și scoase o grenadă defensivă. Ochii copiilor scânteiară, ca și cum ar fi fost seara de Crăciun.

Deasupra lor, Abigail stătea la fereastra camerei lui Buboi. Se uita afară, urmărindu-l cum se juca împreună cu copiii, extrem de nemulțumită.

Nu-i plăcea ceea ce vedea.

Familia Addams

Capitolul 15

Când Buboi reveni la etaj, Abigail îl aștepta.

—Toată lumea va merge la piesa copiilor diseară, corect? întrebă ea înțepată.

—O, da, îi rânji Buboi. Am lucrat cu ei. O să fie o mare distracție!

—Distracție? *Distracție?* repetă Abigail, absolut lividă. De-asta suntem aici? Ca să ne *distrăm*?

Îi dădu o palmă peste față, apoi îl cuprinse în brațe și-l strânse:

—Dragu' mamei, iartă-mă! Vezi ce m-au împins să fac? Am ridicat mâna asupra copilului meu, rostul meu de-a trăi.

Își scutură violent capul ca să se limpezească.

—Oricum. E foarte simplu. Nu poți merge la spectacol.

Lui Buboii îi căzu fața:

—Dar... copiii...

—Casa va rămâne părăsită, îl reaminti Abigail. Hruha va fi a noastră!

—Dar... începu Buboii.

Abigail îl strânse la piept:

—Curând vom avea banii și vom fi departe de-aici. Mamă iubitoare, fiu recunoscător... Nu-i momentul pentru teatru.

Îi răsuci capul, strângând și mai tare îmbrățișarea:

—Înțeles?

Buboii încuviință, fără tragere de inimă.

În aceeași seară, când toată lumea se pregătea să plece la spectacol, Buboii stătea singur pe acoperiș, privind peste cimitir, îngândurat.

—Iată-te! spuse din ușă Gomez și veni lângă el la balustradă. Ce prost am fost să mă îndoiesc de tine. Doamna Doctor Pinder-Schloss ne-a explicat totul. Înstrăinare — e o psihoză comună. Nu-i așa că-i măreț?

Buboii oftă:

—Zău?

Gomez aruncă un braț prietenos pe după umerii lui Buboi.

—Uită-te la el, Buboi, arată el spre cimitir, morbid și magnific în lumina lunii. Supa primordială. Nisipuri mișcătoare. Miasme. Deșeuri toxice. Și... toate sunt ale noastre, Buboi. Aici ți-e locul, bătrâne.

Buboi clătină din cap, nefericit.

—Nu știi ce ceri. Ai o soție frumoasă, doi copii minunați..

Arată spre mlaștină:

—...O moșie. Eu... îți stau în drum.

—În drum? se miră Gomez. Fratele meu?

Buboi dădu din cap:

—Pentru tine, Gomez, viața e numai distracție și jocuri. Un dans în cimitir. Duhoare și putreziciune. Dar, oftă el din nou, lucrurile se schimbă.

—Întocmai! replică Gomez. Te-ai întors! Toți acești ani de despărțire, Buboi, nu putem să mai facem din nou asta!

Buboi ridică din umeri, nefericit.

—Ești acasă, urmă Gomez, și întinse mâna. Cioacă îl puse în ea un baston de golf. Gomez îi dădu bastonul lui Buboi, iar Cioacă îi mai dădu unul și pentru sine.

—Păzea! răcni Gomez și-și luă avânt cu crosa.

Cei doi bărbați catapultară mingile de golf, de pe acoperiș peste cimitir, în beznă. Departe, în zare, se auzi zgomotul unui geam spărgându-se.

După scurta diversiune a lovirii mingilor de golf, Buboi coborî la loc în camera lui și se așează

pe marginea patului să mediteze acolo, în loc de acoperiș.

Miercuri și Boxișor apărură în ușă.

Haide, unchiule Bubo, îl chemă Boxișor. Hai la piesă.

Bubo se uită urât la el:

—Am spus că sunt ocupat!

Miercuri arăta și mai nefericită decât de obicei.

—Dar ziceai c-ai să ne ajuți, spuse ea. Cu Shakespeare. Și puroiul.

—M-am răzgândit! răspunse Bubo și se lăsă moale în față, rezemându-și capul în mâini.

Duesenberg-ul familiei parcă în fața școlii. Tre-cătorii se opriră să tragă cu ochiul la ciudatul și nemaivăzutul automobil. Pândiș se dădu jos din mașină, arătând de parcă tocmai ar fi ajuns la decernarea premiilor Oscar. Mulțimea se dădu la o parte pentru a-i lăsa să treacă.

Înăuntru, holul era plin de familiile elevilor. O vioaie și peste poate de zgłobie tânără se des-prinse dintr-un grup de profesori, apropiindu-se de Morticia.

—Doamna Addams? întrebă ea. Putem vorbi o clipă? Eu sunt Susan Firkins, profesoara lui Miercuri.

—A, firește, doamnă Firkins, răspunse Morticia, dând din cap. Miercuri mi-a vorbit atât de mult despre dumneavoastră!

O privi cu simpatie:

—Mai aveți vreo veste de la soț?

Ochii doamnei Firkins se dilatară, dar apoi se mulțumi s-o ia pe Morticia de braț și s-o conducă la un avizier agățat într-o latură a holului.

—Miercuri e o elevă strălucită, spuse ea, dar, sincer vorbind, sunt cam îngrijorată. Acesta e avizierul clasei noastre și, luna aceasta, avem tema „Eroii noștri“. Persoane pe care le iubim și le admirăm.

Morticia dădu din cap amabilă.

—Vedeți, Susan Ringo l-a ales pe Președinte, arată doamna Firkins spre o copertă de revistă reprezentându-l pe George Bush, agățată lângă compunerea unei eleve. Nu-i adorabil? Iar Harmony Feld a ales-o pe Diane Sawyer.

Indică o fotografie a Dianei Sawyer, atârnată lângă compunerea lui Harmony.

—Și ați stat de vorbă cu părinții ei? întrebă Morticia, foarte îngrijorată.

Doamna Firkins o privi, neînțelegând absolut nimic.

—Ăă, oricum, continuă ea, Miercuri a adus acest portret — Calpurnia Addams.

Îi arată Morticiei tabloul în ulei al unei hoaste cu mutră rea.

Morticia fu foarte impresionată.

—Calpurnia, stră-mătușa lui Miercuri, spuse ea, cu multă mândrie. A fost arsă pe rug ca vrăjitoare în 1706. Se spune că a dansat goală în piața orașului și a sedus un pastor.

Doamna Firkins o privi șocată:

—Chiar așa?

—O, da, o încredință Morticia. Dar nu vă faceți griji, i-am spus lui Miercuri: mai întâi — facultatea.

Doamna Firkins rămase cu ochii holbați.

Când Morticia reveni la ceilalți membri ai familiei, Tully și Margaret sporovăiau cu Gomez. Fiul lor, Tully jr., purta un costum din fetru, de elf.

—Nu-i adorabil? întrebă Margaret, cu mâinile pe umerii lui. Eu i l-am făcut.

—E fermecător, spuse Morticia, și-l mângâie pe cap. Ce este — o șopârlă?

—Un *elf*, ingenunche Margaret, ștergând fața fiului ei cu un Kleenex. Uită-te la tine — e mai bine așa. Ești pur și simplu *prea neprețuit* pentru vorbe. Te-aș mânca de viu!

—Ba nu, Margaret, spuse Morticia, încrunându-se. E prea tânăr.

Un moment domni tăcerea.

—Așa, Gomez, spuse Tully. Ăă, unde-i Bubo în seara asta?

Gomez ridică din umeri:

—Are toane — ca de obicei. Toți am ieșit la distracție, iar el stă singur în căsoiul ăla mare și gol.

—Ce păcat, comentă Tully, cu ochi strălucitori.

Mamaie și Pândiș trecură pe lângă ei, oferind mulțimii una dintre delicatesele Mamaiei.

—Râioasă pe băț! spuse Mamaie. Ia broscuța râioasă fierbinte ca focu' pe băț! Nu cade bine piesa fără o râioșică pe băț!

Acasă, Buboi stătea la birou, lucrând cu maximă concentrare. Părea că montează o bombă. Se uită la ceas, încruntă sprânceana și începu să lucreze și mai repede.

Familia Addams

Capitolul 16

Când îl văzu pe Judecătorul Womack în partea cealaltă a holului școlii, Gomez se duse la el, vrând să se poarte ca un bun vecin.

—Speram să treceți pe la noi într-o zi și să jucăm o partidă de golf, spuse el. Nu că vreau să mă laud, dar mi-am instalat un splendid set putch-and-putt de nouă găuri, în cimitir.

Judele Womack întoarse capul și se îndepărtă:
—Niciodată.

—Ahh, spuse Gomez. Ați promis altcuiva.

Vări unul din trabucele sale în buzunarul de la piept al Judecătorului Womack și se înapoie alături de familie.

Spectacolul se lungea mult și, până una-alta, familiei Addams nu-i plăcea cine știe cât. Stăteau cu ochii la o jumătate de duzină de adorabili copilași de șapte ani aflați pe scenă, care cântau „Ajungând să te cunosc”. Copiii sfârșiră, în aplauzele entuziaste ale unei săli pline de părinți.

Morticia și Gomez aplaudară și ei, politicoși, în timp ce Pândiș se foia, iar Mamaie moțăia, plictisită, în scaunul ei.

—Urmează copiii, anunță Morticia.

Pândiș încetă cu foiala, iar Mamaie își îndreptă spinarea.

În culise, Miercuri și Boxișor ședeau la oglinda de machiaj, punându-și pe ei armurile. Buboii apăru deodată în spatele lor, reflectat în oglindă.

—M-am răzgândit, spuse el morocănos și aruncă spre ei un pachet.

Acasă la Addamsi, Abigail bătea în ușă cu inelul de fier.

—Gordon? strigă ea, dulce. Oh, Gordon?

Nu primi nici un răspuns.

—Unde ești! bubui ea în ușă. N-ar fi trebuit să mă folosesc de el nici în ruptul capului!

Cobori bocănind pe treptele verandei și o luă spre o latură a casei, privind înăuntru pe ferestre și încercând să găsească o intrare.

În sala de festivități a școlii, Bubo împingea oamenii în lături, croindu-și cu forța drum spre locul unde se așezase familia. Se arătară foarte încântați să-l vadă.

—Știam eu că nu te poți ține deoparte, bătrâne, șopti Gomez, apoi se așeză la loc să admire spectacolul.

Acasă, ridicându-se pe vârfuri, Abigail încercă o fereastră.

Sub ea, lujeri de viță se apropiară șerpuiind și i se încolăciră strâns împrejurul gleznelor. Se holbă la ei, apoi urlă, când lujerii se încordară, pregătindu-se s-o tragă în casă.

Zbieră din nou, dar nu era nimeni care s-o audă și nu mai avea nici o scăpare.

Boxișor și Miercuri se descurcau de minune pe scenă. Îmbrăcați în costume complicate, se duelau spre punctul culminant al scenei lor din „Hamlet“, din toată inimioara lor de Addamși.

—Cum toate prilejurile ticluiesc împotrivă-mi, și-mi îmboldesc dreapta răzbunare! țipa Miercuri. O, de-acum înainte, fie-mi gândurile sângeroase, sau nimic nu vor mai prețui! De trebuie să te dobor cu-o lovitură, așa voi face!

Boxișor aplică prima lovitură, tăind brațul lui Miercuri. Mâneca se sfâșie și țâșni sângele.

—Touché! spuse el. Atins foarte palpabil!

Atacul se întetii, vărsând și mai mult sânge. Cu o lovitură fatală, Boxișor secționă jugulara lui Miercuri. Aceasta începu să scoată horcăieli oribile, în timp ce sângele șiroia în șuvoaie arteriale.

—O, mândră moarte! icni ea. Ce ospăț se-a-nunță într-a ta veșnică temniță?

Într-un răzbunător final, ciopârți brațul stâng al lui Boxișor, retezându-i-l, stârnind o cascadă de sânge din ciotul rămas. Brațul căzu pe scenă și ricoșă, aterizând în poala Judecătorului Womack.

Pe scenă, Miercuri se ținea de beregata în-sângerată.

—Dulce uitare, deschide-ți brațele, spuse ea slab, și căzu moartă.

Publicul rămase complet incremenit, cu gurile căscate, profund șocat.

Apoi, membrii familiei Addams săriră în picioare toți ca unul, aplaudând dezlănțuiți.

—Bravo! strigă Gomez. Autorul! Autorul!

Reflectoarele scenei se aprinseră, iar Boxișor și Miercuri se înclinară adânc, acceptând aplauzele familiei.

Buboi bătea din palme mai tare ca toți.

Mai târziu, în aceeași seară, Buboi o vâri pe Miercuri în pat. Amândoi erau acum prieteni devotați.

—...Și au fost marinari, și pirați, și un avion plin de turiști, spunea el, în toiul unei povestiri. Toți, pierduți în Triunghi.

Miercuri bătu din palme, fascinată:

—Unchiule Bubo, ai să mă duci și pe mine acolo într-o zi?

Bubo dădu din cap:

—Îți promit. Noapte bună, Miercuri. Ai fost strașnică.

O sărută pe frunte. Ea îi întinse păpușa fără cap, iar el sărută gâtul gol al păpușii. Apoi, Miercuri îi întinse și capul tăiat al păpușii.

Bubo zâmbi și-l sărută și pe acesta.

În cimitir, Morticia stătea sub razele lunii, în vreme ce Gomez se așezase pe o bancă din apropiere.

—Ce seară sublimă, spuse Morticia. Un triumf teatral!

—O desfrânare shakespearciană! încuviință Gomez. Slavă lui Bubo!

—E ca un vis, murmură Morticia, privind în jurul ei prin cimitir. Când ne-am întâlnit noi pentru prima oară, acum alăția ani, era o seară foarte asemănătoare cu asta. Vraja plutea în aer. Un băiat...

Gomez dădu din cap:

—O fată...

—Un mormânt deschis... spuse nostalgică Morticia, și se așeză lângă el. Eră prima înmormântare din viața mea.

Gomez o cuprinse cu brațul.

—Erai atât de frumoasă — palidă și misterioasă. Nimeni nu se uita, măcar, la cadavru.

—Vărul tău, Balthazar, spuse Morticia, apoi îi zâmbi. Tu încă mai erai suspectat. Nu-mi puteam

lua ochii de la tine, cât a durat panegiricul. Ochii tăi. Mustăța ta. Râsul tău.

—M-ai vrăjit, spuse Gomez, cu ochii aprinși de romantism. Te-am cerut de soție chiar în noaptea aia.

—Gândește-te, numai, spuse Morticia, privind la pietrele funerare. Într-o bună zi, și noi vom fi înmormântați aici. Unul lângă altul, la doi metri sub pământ. În sicrie asemenea. Trupurile noastre neînsuflețite, putrezind împreună, pentru eternitate.

—*Cara mia!* exclamă Gomez, excitat de toate cele auzite.

—*Mon sawage!* rosti pasional Morticia.

Se îmbrățișară în lumina lunii.

Strălucitor și devreme sculat a doua zi dimineață, Pândiș era în salonul de muzică, măturând. Printre plante, dădu peste Abigail, înfășurată strâns într-un cocon vegetal.

Mârâi.

Nu era o privescătoare prea drăguță.

Familia Addams

Capitolul 17

La bucătărie era în curs de desfășurare un vesel mic dejun Addams.

—Ți-a plăcut sângele? îl întrebă Boxșor pe Buboi.

—De minune. O găleată plină. Am fost atât de mândru.

—Nu toți am fost? interveni Morticia. Miercuri, joacă-te cu mâncarea.

În castronașul cu cereale al lui Miercuri ceva se mișca și, ascultătoare, fata zgândări cu furculița.

La masa de gătit, Mamaie scoase un zbieret și toți ridicară privirea.

—Mama? întrebă Morticia, îngrijorată.

Mamaie scoase oasele unui țurloi și laba-piorului dintr-o supieră.

—Cine-a pus asta aici? vru ea să știe.

Boxișor și Buboî schimbă o privire complice și chicotiră.

Mamaie se încruntă la ei, cu mâinile în șolduri:

—Asta-i pentru *musafiri!*

Gomez clătină din cap, amuzat.

—Ce ticăloși, spuse și-i dădu lui Boxișor peste cap o palmuță de genul așchia-nu-sare-departede-trunchi.

Abigail intră, pigulindu-se de bucățele din vițele ce o înfășuraseră.

—Doamnă Doctor! exclamă Gomez, încântat s-o vadă. Ați avut atât de multă dreptate! Ce mai seară!

Buboî și-a găsit de minune locul, spuse fericită Morticia.

Gomez dădu din cap:

—Înstrăinarea a luat sfârșit!

Abigail îl fulgeră pe Buboî cu privirea.

—Ei, nu-i aja ka-i... tragutz, spuse ea.

—Chiar trebuie să plece? întrebă Miercuri, întinzându-se să-și ia unchiul de mână.

—Ta, răspunse Abigail, foarte posacă. Trebuie. Adunarea se cufundă într-o tăcere adâncă.

—Ei bine, sparse Gomez liniștea. Dacă insistă să plece, trebuie să însemnăm prilejul. Tish?

Morticia se întoarse spre Bubo:

—Am planificat o petrecere de rămas-bun.

—Am invitat tot clanul, dădu Gomez din cap. Uimit de acest gest, Bubo zâmbi tremurător.

—Ce cest atorapil, constată Abigail, și-i aruncă lui Bubo o privire numai cuțite.

—Vărsare de sânge... cazne... micul dejun... enumeră Morticia și lăsă să-i scape un oftat de mulțumire. Iarăși suntem o familie. Și toate vi le datorăm dumneavoastră, Doamnă Doctor Pinder-Schloss.

—Fa rok, spuse Abigail, silindu-se să suradă. Greta.

Morticia surâse la rândul ei:

—Greta.

Deodată, Abigail se ridică în picioare, troznindu-și degetele.

—Pupoi, spuse ea. Kontu-ma afara.

Bubo își privi cu tristețe micul dejun neterminat, apoi o urmă afară din încăpere.

—Ei? întrebă Abigail în timp ce ieșeau.

—Mă simt bine, mamă, o asigură Bubo. Controlez perfect situația.

Abigail se opri și-l apucă de ambele brațe, zgâlțâindu-l.

—Ăștia nu sunt familia ta, Gordon spuse. Eu sunt. Ei nu te iubesc. Eu, da. Ei sunt răi, corupți, descompuși. Asta ți-o pot oferi și eu.

—Mă simt foarte bine, stăruie Buboi, privind cu jind înapoi spre casă. Vorbesc serios.

Femeia se încruntă la el:

—Vom vedea.

Ajunseră la capătul aleii din față și la poartă.

—Deschide! tună Abigail.

Până și poarta fu intimidată de acest muget — și se deschise pe dată.

În seara aceea, Morticia intră în salonul de muzică, încântată să-l găsească pe Buboi tăindu-i bobocii de trandafir.

—Acum deschidem balul, îi spuse ea.

Buboi ezită, dar puse foarfeca jos și o urmă.

În holul din fața sălii de bal, fiecare membru al familiei primi un policandru aprins să-l țină în mână, stând în fața ușilor duble, înalte, de stejar.

Gomez le desferecă și apoi, împreună, împinseră cu toții ușile.

Lumina lunii se revărsa înăuntru prin fereștrele înalte până-n tavan, dezvăluind reala imensitate a sălii. Era ceva în genul unui palat rococo. Avea un foarte înalt plafon boltit, decorat cu figuri demne de pana unui Dante. Pardoseala de marmură neagră scânteia, iar mobila și mesele de banchet erau acoperite cu giulgiuri funebre. Asemenea unui soi de mări primordiale, lințoliile se ondulau în boarea ce intra pe ușa deschisă.

Gomez făcu un pas spre Morticia, o îmbrățișă și începură să danseze.

Buboi rămase împietrit în centrul sălii de bal, coplesit de grandoare.

—O petrecere, spuse el încetișor. Pentru mine...

Gomez și Morticia valsară pe lângă el.

—Totul, numai pentru tine! spuse Morticia și-l lăsă pe Gomez s-o îndepărteze cu o piruetă.

—Tish — cât e de când n-am mai dansat vals? o întrebă el.

—O, Gomez, răspunse cu reproș Morticia, *Ore-ntregi*.

Oaspeții începură să sosească și, curând, petrecerea era în plin avânt. Gomez și Morticia arătau splendid în veșmintele lor sărbătorești, Morticia purtând o variantă oficială a rochiei sale negre colante, iar Gomez o pijama lejeră de catifea neagră, jachetă de smoking și fes.

O mică orchestră cânta un vals fracturat, cu Cioacă pe post de a treia mână la contrabas. Gomez și Morticia dansau printre rudele familiei Addams — galeria de portrete grotești trezită la viață.

Dexter și Donald Addams, vărul cu două capete, era prezent, purtând col-roulé-uri asortate. Verișoara Ofelia Addams, arătând ca o eroină a lui Tennessee Williams care tocmai a fost pescuită din Mississippi, venise și ea. Mâl Addams, dovadă vie a faptului că un om poate arăta *exact* ca o broască râioasă, și *totuși* să comită un omor pe Wall Street, era și el de față, și-și adusese și adorabila soție — Lois — mare cât un copil.

Mai dansau și Digit Addams, cele patru brațe ale sale cuprinzându-i perechea, o Heidi îmbătrânită, cu cosițe blonde, groase, și vărul Cocoloș

Addams, un adolescent cocoșat, cu blazer țipător, care dansa de unul singur.

Dexter și Donald dansară cu Ofelia spre Gomez și Morticia.

—Mă întreb... Mă întreb... spuseră ei, fiecare ca un ecou al celuilalt, ce s-a întâmplat... ce s-a întâmplat... cu Buboî... cu Buboî...

—Încă se mai împopoțonează, cred, răspunse Gomez.

Ofelia, umflată de apă și cu ochii tulburi, îi oferi Morticiei un spațios surâs de thorazină:

—Unde-i Buboî? întrebă.

—Vine curând, Ofelia, spuse cu blândețe Morticia. Curând.

Ofelia înclină capul și o privi vag pe Morticia:

—Da' unde-s eu?

Auzind o mașină, Pândiș deschise ușa din față să-l salute pe musafirul nou-venit. Când văzu cine era, se luminează la față.

Sosise vărul It.

Familia Addams

Capitolul 18

După ce-și parcă Itomobilul cu capotă bulbucată, vărul It deschise bulbucul și ieși. Vărul It era o minge de păr într-o pălărie eden, care chițcăia și cârâia într-un limbaj ce nu ridica deloc probleme de înțelegere familiei Addams.

Pândiș avu plăcerea să-l escorteze înăuntru. Gomez și Morticia îi ieșiră numai decît în întîmpinare.

—It, bătrâne! exclamă Gomez în culmea bunei dispoziții.

—*Bleep gibber, ooot, ooot*, făcu vărul It.

Morticia dădu din cap:

—Ai dreptate. *Mult* prea mult timp.

Vărul It privi în jur, trecând în revistă, evident, femeile. O văzu pe Margaret cu Tully în ringul de dans.

—*Ooot gibber bleep*, le spuse vărul It lui Gomez și Morticiei, scuzându-se, apoi își trecu o mână prin păr, netezindu-și-l pe spate — și o luă ată spre Margaret.

În tot timpul petrecerii, Margaret se ținuse țeapănă de Tully, încercând să ignore toate ciudățeniile Addamșilor.

—E prima oară că dansez, de veacuri, se plânse ea, iar tu mă aduci aici.

—E o ocazie oficială, spuse în defensivă Tully.

—Doar să nu mă pierzi din ochi, continuă Margaret, ținându-se agățată de el.

Simți o bătaie pe umăr și se răsuci. Înaintea ei stătea vărul It, cu pălăria în mână, gata să se amestece.

—*Ooot, ooot, ooot*, spuse vărul It, o luă în brațe și începu să se învîrtă cu ea.

Sus, în baia lui Buboi, Abigail își rădea fiul în cap ca să se asigure că va fi și pe mai departe complet chel. Folosea apă clocotită și un brici drept, iar încăperea era plină de aburi.

—Ai să-ți faci apariția, spuse ea, după care o ștergi de la petrecere.

—Cum? Sunt oaspete de onoare.

—Tu doar șterge-o, îl repezi Abigail.

La parter, Miercuri dansa cu Cocoloș Addams, adolescentul cocoșat.

—Miercuri? întrebă Morticia, apropiindu-se.

Întotdeauna politicoasă, Miercuri se opri din dans.

—Da, mamă?

—Ai putea să dai o fugă până sus, să vezi ce face unchiu-tău?

Miercuri dădu din cap, luând-o la picior.

—Mulțumesc, dragule, se întoarce Morticia spre Cocoloș Addams. Ia uite la el. Ce-ai mai crescut!

Cocoloș se cocoșă și mai mult, sfios.

. . .

Miercuri ciocăni la ușa lui Bubo și, cum acesta nu răspunse, o deschise.

—Unchiule Bubo? strigă ea, auzind apa curgând în baie și peste ea sunetul vocilor.

Apoi, apa se opri cu un ultim zdrăngănit de țevi, și putu auzi clar glasurile.

—Da, mamă, înțeleg, spunea Bubo. Te aud.

—Sper că mă auzi, Gordon, spuse Abigail. Contez pe tine. Nu îndoi spinarea.

Gordon? Ochii lui Miercuri deveniră uriași, ascultând.

—N-o să meargă ușor, zise Buboii, în baie. E lume peste tot.

—Poți s-o faci, dacă încetezi numai cu smiorcăitul, spuse Abigail. Nimănui nu-i place așa ceva — e neatrăgător.

—În regulă, bine. Voi încerca să ajung la hrubă în noaptea asta. Dar, dacă nu pot, ei bine...

Ezită.

—Atunci asta e. De acord, mamă?

Miercuri dădu de perete ușa băii.

—Ești un falsificator! îl acuză ea. Știam eu! Abigail și Buboii se răsuciră pe călcâie spre ea. Briciul din mâna lui Abigail prinse o rază de lumină, lucind amenințător.

—Fino-aigi, karaghioaza mika, o chemă Abigail, cu vocea mustindu-i de farmec. Nu-tzi vacem nigi un rau.

Buboii stătea doar acolo, vizibil sfâșiat, neștiind cui să ia partea.

—Miercuri, eu... începu.

Fața plăcută a lui Abigail se dezintegrează.

—Pune mâna pe ea! strigă, și-l împinse spre Miercuri.

Speriată acum de-a binelea, Miercuri fugi din odaie, până în camera ei, trântind ușa.

Galvanizat de influența pe care mama lui încă o avea asupra-i, Buboii se duse după ea și deschise ușa cu un șut, tocmai la timp ca s-o vadă pe Miercuri deschizând un chepeng din podea și dispărând prin trapă.

Buboii încercă să găsească trapa, dar marginile nu se vedeau. Pipăi podelele zadarnic, și bătu din picior inciudat.

Afară, lângă toboganul de cărbuni, erau altele două mai mici — unul însemnat „Boxişor“, iar celălalt „Miercuri“. Miercuri lunecă pe toboganul ei, atinse solul şi o rupse la fugă.

Alerga cât putea de repede spre cimitir, în tenebrele nopţii.

Pândiş mai escortă încă două invitate, Flora şi Fauna Amor — gemenele din filmele de familie — în sala de bal. Le luă etolele, dezvăluind faptul că, de fapt, erau o pereche de surori siameze. După douăzeci şi cinci de ani, arătau tot frumoase. Şi tot nebune.

Gomez se apropie, ferindu-şi ochii:

—Flora şi Fauna Amor! Nu mai văd bine! Sunt orbit de frumuseţe!

Cele două roşiră drăguţel.

—Gomez Addams, spuse Flora.

—Teribil crai, spuse Fauna.

—Mereu a fost, spuse Flora.

—Cel puţin, cu mine... dădu din cap Fauna.

Flora se încruntă la ea:

—Iar mă imiţi!

—Iar te ţii scai de mine! i-o întoarse Fauna.

Morticia se apropie, parcă glisând, în rochia sa cu trenă:

—Ei, Gomez! Gemenele Amor. Am auzit atât de multe despre voi.

—Morticia! Eşti detestabilă! spuse Flora, zâmbitoare.

—I-ai pus pirostriile bărbatului ăstuia adorabil... adăugă Fauna.

Flora trecu, posesivă, mai aproape de Gomez:

—A fost al meu.

—Ba al *meu*, se încăpățână Fauna.

Mereu plină de tact, Morticia interveni:

—Flora, Fauna, cum m-aș putea întrece cu voi? Sunteți de două ori femeia care-s eu.

Tully trecea pe alături, în căutarea lui Margaret, iar Gomez îl înhăță:

—Tully, gemenele Amor. Îl așteaptă pe Bubo. Distrează-le.

Flora fâlfâi curtenitoare din gene:

—Hello, Tully.

—Eu l-am văzut prima, se supără Fauna.

—N-o lua în seamă, îi spuse Flora lui Tully.

—E egală cu zero, spuse Fauna.

Acum fetele îl cuprinseseră pe Tully cu toate cele patru brațe ale lor, conducându-l spre ringul de dans. Bărbatul aruncă o privire desperată peste umăr, către Morticia și Gomez.

—*Bonne chance!* spuse Morticia și se îndepărtă cu Gomez, dansând.

Abigail încă se mai afla în camera lui Bubo, singură. Bubo intră, cățărându-se pe fereastra deschisă, foarte tulburat la înfățișare.

—N-o găsesc nicăieri, spuse, cu sufletul la gură. Hai mai bine să plecăm prin spate.

—Adună-te, ordonă Abigail. O să apară ea, coropișnița aia mică. Acum, treci la petrecere, sau or să bănuiască ceva. Cobor și eu în curând.

Și-și puse accentul nemțesc:

—Ja?

Bubo lăsă bărbia în piept.

—Da, mamă, spuse el și porni spre scară.

Familia Addams

Capitolul 19

În bucătărie, Morticia privea cum Mamaie garnisea un porc fript pus pe o tavă de argint. Era rumenit frumos, delicios de dolofan și avea în rât un măr roșu-aprins.

—Mama, te-ai întrecut pe dumneata-însăși, o lăudă Morticia.

Mamaie întoarce puțin porcul ca să aranjeze garnitura, dându-i la iveală al doilea cap. Și acest cap avea un măr în gură.

—Hei, doar e petrecere, spuse, și acoperi porcul cu un capac de argint proaspăt lustruit.

Apoi dădu din cap spre Pândiș, care ridică tava pe un cărucior și plecă, împingându-l, să servească musafirii.

Flora și Fauna, dansând cu Tully, sporovăiau buimace în timp ce acesta încerca să le manevreze printr-un pas de box.

—Nici nu-ți închipui ce surprinse am fost când ne-a dat telefon Gomez să ne spună că s-a întors Bubo, spuse Flora.

Fauna bâțâi afirmativ din cap:

—Mai ales ținând seama că...

Se opri și-i aruncă surorii ei o privire semnificativă.

—Fauna.. spuse Flora și-și dădu ochii peste cap.

—Mai ales ținând seama că ce? întrebă Tully, cu curiozitatea atâțată.

Flora și Fauna se uitară una la alta.

—Acum nu mai are nici o importanță, spuse Flora. E evident că Bubo și Gomez sunt devotați unul altuia.

—De ce nu și-ar fi devotați? întrebă Tully.

—Păi, zise Fauna și-și coborî glasul ca să n-audă cineva. Acum, că s-a întors, Bubo e din nou regele castelului, nu?

Tully păru nedumerit.

—Buboi e fratele mai mare, explică Flora. Așa că lui îi revin toate. Casa, banii, zi-le pe nume.

—*Toate?* întrebă Tully.

Flora dădu din cap.

Fauna zâmbi cu viclenie:

—Buboi e tot singurel, nu-i așa...?

—Dar *dumneata*, domnule Alford? întrebă Flora, mai bătând din gene din gene de câteva ori.

—Vai, Fauna! exclamă Tully, prefăcându-se șocat.

—Eu sunt Fauna! zise Fauna.

—Eu sunt Flora! zise Flora.

—Iar *eu sunt* flatat! zise Tully. Mă scuzați, domnișoarelor?

Îi făcu cu ochiul Florei, suflă un sărut spre Fauna și amândouă chicotiră nebunește.

Apoi plecă grăbit, rânjind ca pisica după ce a înghițit canarul.

. . .

Morticia și Buboi apărură în ușa sălii de bal.

—Toată lumea, atenție, vă rugăm, spuse Morticia.

Muzica se opri instantaneu, oaspeții tăcură.

—Când a fost pierdut, familia noastră l-a plăns, spuse Morticia. Și cât am mai suferit!

Zâmbi:

—Dar acum a fost găsit, și sărbătorirea noastră începe. Neprețuitul nostru oaspete de onoare

—Buboi Addams! Îl luă de mână ca pentru a-l conduce spre musafirii adunați dar, în loc de asta, îl învârti de braț, și-l expedie rotindu-se ca un

titirez până în centrul ringului de dans, unde se opri, nas în nas cu Gomez.

Gomez, care acum era îmbrăcat ca un cazac versiune Hollywood, purta cinci toporiști sclipitoare.

—Mamușka! spuse el, și începu să meargă în cerc împrejurul lui Bubo, în timp ce Morticia, Mamaie și toate femeile Addams băteau un ritm incitant la tamburine.

În timp ce Gomez descria cercuri, ceilalți membri ai familiei formară un cerc mai larg, învârtindu-se în sens opus. Apoi Gomez aruncă toporiștile drept în sus, spre tavan, și începu să jongleze cu ele.

Năucit, Bubo rămase în centrul cercului, ochiul acelui uragan amețitor.

—Învățată de la verii noștri cazaci, spuse jonglând Gomez, mamușka a fost o tradiție a familiei Addams de cine știe când...

Îi azvârli securile lui Bubo, și începură să jongleze între ei — spre marea surpriză a lui Bubo.

—Noi dansam mamușka în timp ce Nero cânta la vioară! spuse Gomez, fără a rata o singură bătaie. Am dansat mamușka la Waterloo! Am dansat mamușka pentru Jack Spintecătorul, iar acum, Bubo Addams, această mamușka e pentru tine!

Jongleria continua, mișcările devenind din ce în ce mai complicate. Era un sistem elaborat, coregrafiat cu grijă, iar Bubo — pietrificat — reușea, cum necum, să se descurce.

Apoi se aruncară într-un cântec repede de să-ți limbe plimba-n gură, Buboii poticnindu-se printre versuri. În timpul unui fragment instrumental al melodiei, Gomez îi zâmbi.

—După tot acest timp, strigă el mulțimii, Buboii n-a uitat un pas, n-a uitat un cuvânt!

Buboi se opri ca trăsniț.

—Nici un pas, nici un cuvânt, murmură el, stupefiat. Privi în sus pentru a vedea cele cinci toporiști căzând cu viteză, căzând drept spre el.

În panică, prinse... una, două, trei, patru — cu câte două în fiecare mână, avea mâinile ocupate, și încă mai venea una — așa că deschise gura să țipe iar securea îi căzu drept înăuntru, Buboii înghițind-o până la prăsele.

Gloata Addams chiui cu nesaț, și se lansă în finalul cântecului.

Uimit, Buboii lăsă să cadă toporiștile pe care le ținea în mâini și o scoase din gură pe ultima.

—Cum am reușit asta? se întreabă el cu glas tare.

Gomez îl plesni pe spate, iar Buboii râgâi.

Auzind aceasta, clanul Addams ovaționează din nou — și se strânse să dea mâna cu această rudă atât de deosebită.

Într-un colț retras al sălii de bal, Vărul It și Margaret valsau împreună.

—Suntem căsătoriți de aproape douăzeci de ani, spuse Margaret. Câteodată mi se par mai mulți...

—Ooot oot blipper, răspunse cu simpatie Vărul It.

Margaret dădu din cap:

—Sigur, oamenii îmbătrânesc, oamenii se schimbă.

—*Glipper gleep gleep*, spuse Vărul It.

Margaret încuviință.

În holul de la intrare, cu pardesiul pe el, Tully se îndrepta spre ușă. Abigail, coborând scara, îl opri:

—Unde te duci? Avem probleme.

Tully îi rânji:

—Ei, nu-ți face griji. Planul B.

—Dar fetița aia hidoasă...

—Mă ocup eu acum, o întrerupse Tully. Zece minute — și-s înapoi.

Deschise ușa și se furișă afară.

În sala de bal, tocmai începuse o reluare a mamușkăi.

. . .

Tully se duse drept la casa Judecătorului Womack. Judele Womack era într-o stare de spirit apoplectică, de vreme ce sunetele aspre ale mamușkăi reverberau dinspre conacul Addams.

—Ce se întâmplă acolo? întrebă el, cu brațele încrucișate pe piept, privind spre casă.

—Ce-ai zice să te descotorosești pentru totdeauna de Addamsi? întrebă Tully. Vorbesc serios.

Chipul Judecătorului Womack fu spart de un zâmbet.

—Ce pot face pentru dumneata? întrebă.

Familia Addams

Capitolul 20

Era ora două noaptea, iar Gomez și Morticia stăteau pe treptele de la intrare, făcându-le cu mâna oaspeților ce plecau.

Vărul It se aplecă pe fereastra limuzinei sale, împărtășind un ultim moment romantic cu Margaret.

—Ești un dansator miraculos, spuse ea. Ce m-am mai distrat!

—*Ooot ooot gibber*, replică Vărul It.

Margaret păru sfâșiată:

—Nu pot. Nu trebuie să facem asta.

Tăcu un moment.

—Mă suni?

Limuzina demară, Margaret făcându-i cu drag semne de rămas bun.

Morticia coborî lângă ea.

—Oh, Margaret, spuse, cuprinzând-o cu un braț. E foarte deosebit, nu-i așa?

Margaret oftă, privind cum limuzina dispărea în întuneric.

—E perfecțiunea întruchipată, spuse.

Morticia dădu din cap, înțelegătoare.

—E It, spuse ea cu simplitate.

Flora și Fauna se despărțeau cu sărutări de Bubo, acoperindu-l cu ruj și agățându-se de el cu toate cele patru brațe. Lui Bubo, asta-i plăcea foarte mult.

—Mai treci să mă vezi înainte de-a pleca, da, Bubo? întrebă Flora.

—Îți dau un telefon, îl asigură confidențial Fauna, de cum mă văd singură.

O ambulanță trase la scară, și niște infirmieri în jachete albe coborâră cu o cămașă de forță croită pentru două persoane.

—V-a venit mașina! observă Bubo. Pa, fetelor!

Odată ce le văzu plecate, urcă la etaj, furișându-se pe hol, încă mai exersând frânturi din mamușka. Intră dansând în camera sa, unde

îl aștepta Abigail, și începu să danseze cu ea, cântând cântecul cu cîmilituri.

Femeia se mulțumi să-l privească, și se opri.

—Mamă, eu... îmi pare așa de cumplit de rău, spuse el. N-a fost decât o petrecere. S-a terminat. Nu înseamnă nimic.

Abigail îl cuprinse într-o îmbrățișare de fiară:

—Spune-o Gordon. Fă-mă să cred.

—Te iubesc, spuse Bubo. Și vreau bani.

Îmblânzită, Abigail îi dădu drumul.

—Haidem. Trebuie să-l găsim pe Tully.

Morticia intră în sala de bal, căutându-și copiii. Îl descoperi pe Boxîșor adormit, încovrigat pe tava de argint unde fusese porcul cu două capete. Găsi privestea încântătoare.

Când Gomez intră, îl făcu semn să tacă, arătând spre tavă.

—Uite, șopti ea. Băiețelul nostru.

—Frânt de oboseală, comentă Gomez.

—Atât de dulce, șopti Morticia. Arată exact ca... ca un mic aperitiv.

Boxîșor se trezi și privi în jur.

—Unde... unde-l petrecerea? întrebă el somnoros.

—S-a terminat, dragul meu, spuse Morticia. Nu ți-ai văzut surioara?

Boxîșor scutură din cap:

—N-am mai văzut-o dinainte de mamușka.

Morticia îi aruncă o privire lui Gomez, foarte îngrijorată:

—Tu ai văzut-o?

—Nu te agita, spuse Gomez. O s-o găsim.

Cât ai clipi, adună toată familia pentru căutare. Mamaie își inhățase crăcanul de ghicit, iar Pândiș împărțea torțe, în timp ce Boxișor îl ajuta pe Gomez să desfășoare o veche hartă a regiunii. Morticia stătea inactivă, dârdâind, în mantia ei neagră.

—Răspândiți-vă, ordonă Gomez. Boxișor — îndreaptă-te spre movila de bălegar. Mama și Morticia — la micile morminte. Eu voi lua abisul, iar Pândiș — controlează groapa fără fund.

Chipul Morticiei pâli și mai tare:

—Locul ei favorit...

—Buboi! strigă Gomez, privind în jur.

—Aicea, sus, răspunse Buboi, de la fereastra camerei lui.

—Buboi, tu cauți la râpă! spuse Gomez. Și la puțul părăsit și fără însemne!

Buboi clătină din cap, vinovat:

—Cineva ar trebui să rămână aici — în caz că revine.

Gomez se gândi la cele auzite, apoi dădu din cap:

—Bravo ție! Bine gândit!

—Cine o să ia mlaștina? întrebă Mamaie.

Cioacă trase de manșeta pantalonilor lui Gomez.

—Așa se cade, Cioacă — dă o mână de ajutor! Haideți, toată lumea! Să-i dăm drumul!

Se împrăștiară cu toții în noapte, cu Gomez în frunte.

La etaj, Abigail veni alături de Buboi în fereastră, și-i priviră pe membrii familiei cum se

răspândeau tot mai departe și mai larg în teritoriu, ținând luminițe deasupra capului în timp ce-o căutau pe Miercuri.

—Unde-i Tully? întrebă Abigail. Trebuie să-l găsim.

Buboi oftă, apoi dădu din cap și o urmă.

Dură un timp, dar îl găsiră în cabinet, așezat într-un fotoliu și prăjindu-se la razele de soare, ce radiau dintr-un exemplar al cărții „Și soarele răsare“.

—Ce faci aici? întrebă Abigail.

—Mă relaxez, zâmbi Tully. Fac puținică plajă.

—Ai înnebunit?

—*Au contraire*, închise Tully cartea și, infumurat, desfășură înaintea ochilor lor un document legal.

Familia își continua, fără succes, căutarea lui Miercuri.

Cioacă țopăia din frunză în frunză de nufăr, oprindu-se din când în când să caute vreo urmă de-a stăpânei sale, în vreme ce Boxișor rătăcea prin pădurea virgină, strigându-și sora și ținând făclia sus deasupra capului.

Pândiș ieșise în vecinătăți, luând la rând mașinile parcate și uitându-se sub ele după Miercuri.

Morticia și Mamaie erau în grota subpământeană, stând în mijlocul umezelii picurânde, cu stalactite și stalagmite peste tot în jurul lor. Mamaie fâlfâia torța și umbre înfricoșătoare săltau pe pereții peșterii.

—Miercuri! strigă ea. Miercuri!

Morticia era în pragul lacrimilor: .

—Oh, Mama, eram sigură c-o s-o găsim aici.

Gomez se afla în cimitir, umblând prin mau-solee. Se aventură într-unul din capătul cel mai îndepărtat, unde doi mândri vulturi de marmură păzeau intrarea. Coborî gheara ridicată a unuia dintre vulturi, iar uşile de piatră se deschiseră glisând.

Înăuntru era ca într-o catacombă, plin de oa-sele albite ale defuncţilor Addams. Făclia lui Gomez arunca umbre, din care una îi aparţinea lui Miercuri, ce dormea ghemuită pe un sarcofag de piatră.

Uşurat c-o găsisese, Gomez se apropie tăcut ca să n-o trezească. Cu blândeţe, o ridică în braţe.

Fusese mai îngrijorat decât era dispus să admită.

Convocă restul familiei şi formară o procesiune triumfală până înapoi acasă, Pândiş cărându-i pe Miercuri şi Boxişor adormiţi.

Dar, când ajunseră acolo, Poarta nu vru — nu *putu* — să se deschidă. Zângănea nefericită în tâtâni, încuiată strâns cu lanţuri grele şi bandă galbenă de la poliţie. Un aviz mare, TRECEREA OPRITĂ! ORDIN JUDECĂTORESC! FAMILIE ADDAMS — AFARĂ CU VOI!!! era amplasat pe barele ruginite.

Familia Addams se opri cu groază.

Fuseseră izgoniţi din propria lor casă.

Familia Addams

Capitolul 21

—Ce-nseamnă toate astea? întrebă Gomez când Tully se apropie pe alee, fâlfâindu-și documentul legal.

—Ăsta, spuse Tully, e un act de restricție, Gomez.

Gomez îl privi fără expresie:

—Un act de restricție?

—Te obligă să păstrezi distanța de-o mie de iarzi față de această casă, explică Tully, cu glasul îmbibat de fudulă încredere-n sine. Mai ai de mers cam nouă sute nouăzeci și nouă de iarzi — pricepi aluzia?

—Am restricții... față de propria mea casă? întrebă Gomez, neputând cu nici un chip să creadă.

Tully zâmbi:

—Nu e casa *ta*, băi mustață! Nu mai e! Îi aparține celui mai vârstnic descendent în viață, cel mai mare dintre frați — Bubo Addams!

—Dar... scutură Gomez din cap, încercând să absoarbă ideea. Asta-i o nebunie!

—Buboi îl adoră pe Gomez, spuse Morticia, la fel de năucită.

—Ba nu, o contrazise Tully. Se teme de el. Întâlnirea cu gemenele i-a readus totul în minte.

Îi adresa fostului său client un rânjel dințos:

—Sunteți rivali neîmpăcați, Gomez — întotdeauna ați fost, întotdeauna veți fi!

—Nu-i așa! protestă Gomez. Fetele alea n-au însemnat nimic pentru mine — el o știe. Cer să-l văd pe Buboi!

Tully clătină din cap, rezemându-se arogant de Poartă.

—Regret, sub nici o formă. E foarte lezat — nu-i momentul potrivit. Lasă-l în pace. Sau și mai bine — las-o *baltă*.

Miercuri ieși în față, frecându-se la ochii somnoroși.

—Dar, nici măcar nu-i Unchiul Buboi, spuse ea.

Gomez și Morticia se întoarseră s-o privească, apoi se uitară unul la altul, văzându-și cele mai rele bănuieli confirmate.

—Nu vă temeți, spuse Gomez restului familiei. Justiția va învinge. Tribunalul va decide!

Ridică în aer un pumn hotărât.

—Se spune că un om care se reprezintă pe sine însuși are drept client un prost. Ei bine, își agită el pumnul, *prostul acela sunt eu!*

A doua zi, în instanță, Judecătorul Womack prezidă ședința. După ce abia dacă ascultă ambele părți, bătut cu ciocănelul în bară, gata să-și pronunțe hotărârea.

—Date fiind probele concludente aplicabile, spuse el pompos, încercările de a ridica obiecții privind moralitatea acestui om — îl indică el pe Bubo — sau de a-i pune la îndoială identitatea au fost jalnic de inadecvate. Nu fără o mică porție de satisfacție personală, îl declar pe Bubo Addams moștenitor legal al moșiei Addams și proprietar de drept al tuturor bunurilor și posesiunilor conținute pe aceasta. Gomez Addams... ridică el o minge de golf, zâmbind antipatic. Cred că acest obiect vă aparține.

Familia rămase năucită.

Justiția nu învinsese.

Li se permise să revină în casă pentru a-și împacheta câteva obiecte personale sărăcăcioase, pe care le duseră la mașină. Gomez ședea deja pe locul mortului, cu capul dat pe spate în abjectă

nenorocire și haina aruncată peste umeri ca și cum ar fi fost un invalid.

Morticia o încarcă pe Cleo, planta ei carnivoră, iar Mamaie își aduse cazanul favorit. Miercuri avea una din păpușile ei Maria Antoaneta, iar Boxișor ținea sub braț trusa de chimie. Pândiș își smulse din rădăcini copacul preferat și li se alătură celorlalți. Cioacă venea la urmă, trăgând după ea un cărucior de jucărie plin cu inelele și mânușile ei.

Apoi Duesenberg-ul ieși de pe alee în stradă, împovărat de pomul lui Pândiș, care ieșea din portbagaj.

Buboi, stând la o fereastră de la etajul doi, privea mașina îndepărtându-se, cu fața complet lipsită de expresie.

Familia Addams se deplasă în apropiatul Wampum Court să închirieze o cabană. O săgeată luminoasă de neon, cu două vârfuri, indica drumul spre cabane, care erau construite într-un oribil surogat de stil western. Colibe din bușteni de lemn-imitație înconjurau recepția în formă de tee-pee.

După ce se înregistrară, parcară în fața celei mai îndepărtate căsuțe. Pândiș smulse bucăți mari din asfalt ca să-și parcheze copacul.

Interiorul cabanei era decorat cu motive cowboy-și-indian, amestecate cu plastic îmbrăcat în crom, iar pe jos era așternut un covor gros și mișos, portocaliu. Primul lucru pe care-l făcu Morticia fu să agațe un tablou pe care-l adusese de la conac. Apoi păși înapoi să-și admire opera.

Mamaie o consolă cu o bătaie pe spinare:

—Mie-mi place.

Morticia dădu din cap curajoasă:

—Atâta vreme cât suntem împreună cu toții, *n'est-ce pas, mon cher?*

Gomez stătea adus de spate pe un scaun făcut dintr-o roată de căruță și Naugahyde. Arăta de parcă toată energia sa vibrantă și dementă îi fusese complet suptă din trup.

—*N'est-ce pas, mon cher?* repetă Morticia.

Gomez ridică o privire ca și cum n-ar mai fi auzit în viața lui franceza:

—Hnnh?

Miercuri îi apăsă un prosop rece pe frunte, adresându-i mamei ei o privire îngrijorată.

Boxișor ieși din baie, ciugulind un calup ambalat de săpun motelier.

—Locu-ăsta nu-i nici pe jumate rău, spuse el cu gura plină. Pun chiar și dulciuri la baie.

—Ăla-i săpunul, dragul meu, spuse Morticia.

—Aha, făcu Boxișor, ridicând din umeri, și mai mușcă o dată cu poftă.

Miercuri puse mâna pe brațul tatălui ei.

—Vrei un trabuc, tată?

—Ți-ar face foarte rău fumul, spuse Gomez cu glas monoton.

—Tată? zise Miercuri și schimbă cu Morticia o privire plină de panică.

Toată familia se strânse mai aproape de el.

—Dar, poate am să servesc o de-asta, spuse Gomez, luând o bucată de săpun de la Boxișor. O despachetă și începu să mănânce posomorât.

Era o umbră de om, zdrobită.

Familia Addams

Capitolul 22

La conacul Addams, Abigail, Bubi și Tully încercau să intre în hruță — dar nu reușeau să treacă de camera nenumăratelor lanțuri atârinate. Iar și iar, apucau fiecare câte un lanț și trăgeau de el, și de fiecare dată se întâmpla ceva rău.

Când, încă odată, toboganul de cărbuni din latura casei se deschise aruncându-i pe toți trei

afară într-un maldăr ud și plin de noroi, Abigail se rățoi la fiu-său:

—Faci asta anume.

Buboi se rezumă să tușească, scuipând apă și încercând să-și recapete suflul.

Se adunară cu chiu cu vai pe picioare și reveniră amărâți în casă să mai încerce odată.

Dimineață, Gomez se simți și mai rău. Zăcea întins pe somiera goală a patului, cu salteaua împinsă la o parte. O cârpă udă îi acoperea ochii, iar Cioacă îi masa capul care-l durea. Avea lângă el un castron cu săpunuri de motel pe care le molfăia nefericit.

În contrast cu el, Morticia înfrunta cu bărbăție criza. Se adresă restului familiei din capul mesei unde-și luau micul dejun, cu zărarul deschis în fața ei la ofertele de serviciu.

—Suntem Addamșii, și nu ne vom da bătuți, spuse ea. Cine-și mai amintește povestea cu iepurele și broasca țestoasă? Coadă-scurtă, iute și totuși leneș, și partenera sa, înceată dar hotărâtă. Ce ne învață povestea asta, ca Addamși ce suntem?

Toți ceilalți schimbară priviri nesigure.

—Să omorâm iepurele, spuse în cele din urmă Mamaie. Să-i facem de petrecanie. Să-l punem la fiert.

—Să punem broasca țestoasă pe șosea, spuse Miercuri.

—La ora de vârf, dădu din cap Boxișor.

Morticia le zâmbi tuturor, foarte încântată de ceea ce înțeleseseră ei din poveste:

—Da! Vom supraviețui! Otrăviți-ne, sugrumați-ne, frângeți-ne oasele — vom reveni ca să mai cerem. Și de ce?

—Fiindcă ne place! răspunse Mamaie.

—Fiindcă suntem Addamși! replică Boxișor, contaminat de entuziasmul celorlalți.

Gomez încercă să se ridice, săltându-se parțial în capul oaselor.

—Suntem Addamși, spuse el cu glas surd, iar apoi râgâi, din gură ieșindu-i baloane de săpun. Restul familiei oftă.

Dar, urmând exemplul Morticiei, se puseră toți pe treabă. Miercuri și Boxișor deschiseseră o tonetă de răcoritoare, contribuția lor la bunăstarea financiară a familiei Addams. Își aliniară un bogat sortiment de otrăvuri pe măsuta lor șubredă. Pentru a încerca să-și stimuleze cifra de afaceri, coborâră prețurile la cinci cenți ceșcuța.

Mașinile goneau pe-alături, fără să încetinească măcar.

Cărând cu sine o mostră de aspirator și o găleată, Pândiș ieși din curtea motelului.

Boxișor îi turnă o ceașcă de puncti din carafa aburindă.

—Poftim, Pândiș, spuse. Fac cinste.

Pândiș dădu punctiul de dușcă și plecă. Apoi, simțind efectele licorii, deschise gura și scuipă o limbă de foc care incineră un indian de lemn ce făcea reclamă la Wampum Court. Pândiș se mulțumi să ridice din umeri și-și continuă drumul.

Morticia se dusesese direct la agenția de angajări, unde un funcționar neobosit de tânăr o interogă.

—Avem foarte multe gospodine care reintră în forțele de muncă, spuse funcționarul. Aptitudinile dumneavoastră gospodărești pot fi de mare valoare. Facultatea?

—Preceptori particulari, răspunse Morticia.

Funcționarul dădu din cap, scriind răspunsul pe fișa personală.

—Specialitatea?

—Vrăji și farmece.

—Arte liberale, preciză funcționarul, pe un ton cunoscător. Ați lucrat ca voluntară? PTA, organizații de serviciu?

—Să vedem, căzu Morticia pe gânduri. O zi pe săptămână, vizitez celulele condamnaților la moarte din închisoarea locală, cu copiii mei.

Amploiatul rămase perplex:

—Cu copiii?

—Pentru autografe, explică Morticia.

Funcționarul clipi din ochi.

—În fine, spuse, fără a-și pierde calmul. Ce face soțul dumneavoastră? În prezent e angajat?

—Păi... trece printr-o perioadă proastă în momentul de față, spuse Morticia. Dar nu e vina lui.

—Sigur că nu, fu amploiatul de părere, pe un ton acru. Ce este — vagabond? Pierde-vară fără nădejde? Visător inadaptat?

—Nu mai e... răspunse cu jind Morticia.

Funcționarul îi aruncă o privire îndoielnică și începu să-și răsfoiască registrul cu posturi.

Miercuri și Boxișor erau tot la toneta lor cu răcoritoare. Se tocneau cu o fetiță înțepată îmbrăcată în uniformă de Mică Cercetașă.

—Asta-i făcută cu lămâi adevărate? întrebă Mica Cercetașă, privind neîncrezătoare carafa.

—Da, spuse Miercuri, cu fața perfect sinceră.

Mica Cercetașă miroși lichidul, apoi făcu un pas înapoi.

—Mie nu-mi plac decât mâncărurile și băuturile complet naturale, spuse ea. Cultivate organic, fără conservanți. Ești sigură că sunt lămâi adevărate?

—Da, răspunse Boxișor, pierzându-și răbdarea.

—Uite ce e, spuse Mica Cercetașă, scoțând o cutie de fursecuri. O să cumpăr o ceșcuță, dacă și voi cumpărați o cutie de delicioase fursecuri Micile Cercetașe de la mine. Facem târgul?

—Ei, se încruntă Miercuri, dar sunt făcute din Mici Cercetașe adevărate?

Pândiș se opri în fața unei adorabile case suburbane din șindrilă albă. În grădiniere minunat îngrijite creșteau mușcate, iar proprietatea era înconjurată cu un gard de șipci albe.

Ducând mostra de aspirator și găleata, uneltele noii sale munci, Pândiș deschise cu grijă porțița albă. Apoi sună la ușă, încercând să nu spargă nimic.

O gospodină blondă în costum alb de tenis, evident grăbită, deschise ușa, doar pentru a fi salutată de o găleată de zoaie aruncate pe lângă

ea, pe covorul oriental de culoarea piersicii. Zbieră îngrozită, se întoarse să-i spună vreo două autorului acestei atrocități și, văzându-l pe Pândiș, mai urlă o dată.

În panică, încercă să trântască ușa, dar, așa cum recomanda manualul comisului voiajor, Pândiș întinse piciorul în casă, smulgând parțial ușa din balamale. Își retrase piciorul și pași înăuntru, închizând ușa atât cât se mai putea.

După un minut, ieși din nou, fâlfâind încântat un cec.

Îi plăcea să fie valet, dar poate că vânzările din poartă-n poartă erau adevărata sa vocație.

Morticia fusese repartizată la o creșă cu program zilnic, ca ajutoare de guvernantă. Stătea pe un scăunel scund, spunându-le o poveste unor țânci așezați în cerc pe mici covorașe pătrate. Încăperea era însorită și veselă, cu desene în creion lipite pe pereți.

—...Și astfel, spunea Morticia, vrăjitoarea i-a ademenit pe Hânsel și Gretel în căsuța de turtă dulce, promițându-le și mai multe dulciuri. Și le-a spus să se uite în cuptor, și era gata-gata să-i împingă înăuntru, când, ce să vezi, Hânsel a împins-o pe sârmana vrăjitoare lipsită de apărare în cuptor, în locul lui. Unde a ars de vie, zbătându-se-n chinuri groaznice.

Le zâmbi copiilor:

—Ei, fetițe și băieți, cum credeți că e să pățești una ca asta?

Fetițele și băieții începură să plângă și să se văicărească zgomotos.

Morticia zâmbi iar. Trecuse o vreme de când nu le mai spusese povești copiilor mici dar, negreșit, nu-și pierduse talentul.

Acasă la cabană, Mamaie încerca să pregătească cina. Ținea un ciomag la spate, momind ceva în păduricea de lângă căsuță.

—Vino-aici, pis, pis, pis...

Înăuntru, mâncând silit dintr-o cutie de Mal-lomar-uri, Gomez continua să zacă lungit pe somiera goală a patului. Privea în gol la un concurs cu premii transmis la televizor — „Primejdia“.

—Monstru din istorie, pentru două sute de dolari, citi de pe un carton Alex Trebek. A fost cunoscut ca „Măcelarul din Bavaria“.

—Bunicul Adams! strigă Gomez, apoi se plesni peste frunte. La naiba! Nu sub formă de întrebare!

Mamaie, fugind cu ciomagul ridicat, trecu în goană prin dreptul ferestrei deschise. Se opri văzându-l pe Gomez înăuntru.

Acesta mutase pe alt program și acum stătea în picioare pe pat, uitându-se la emisiunea cu Sally Jesse Raphaël.

—Zombii voodoo — material de legendă sau coșmar viu? se întreba Sally, în preambulul său. Există în realitate zombii? Din ce sunt făcuți? Unde îi putem găsi? Dați-ne telefon să vă spuneți părerea.

Un număr la care se putea suna apăru pe micul ecran, iar Gomez, cu ochii sticloși, întinse mâna către telefon.

Mamaie se întoarse de la fereastră. Era prea groaznic de privit.

Familia Addams

Capitolul 23

La conacul Addams, Abigail și Buboședeau în capetele opuse ale mesei din sufragerie, servind prânzul. Casa era cufundată în liniște.

—După masă, mai încercăm, spuse Abigail.

—Da, Mamă, răspunse Buboședea, cu vocea foarte plată.

—Vom găsi bani, continuă Abigail. Și între timp, avem acest cuibușor. Liniștit și calduț. Fără familia aia îngrozitoare.

Buboi dădu din cap:

—Da, Mamă.

—Doar noi doi, stăruie Abigail, cu o nuanță de desperare în glas. Departee de lumea dezlănțuită. Visul nostru, devenit realitate.

—Da, Mamă, repetă iar Buboi, monoton, cu ochii holbați spre prânzul său neatins.

În căsuță, Sally Jesse Raphaël era tot în emisie — vorbind cu o femeie din publicul aflat în studiou.

—Deci, fiul dumneavoastră a fost spălat pe creier de către stăpânii de sclavi voodoo, spuse ea, părând preocupată, și forțat să recruteze și pe alții. Extraordinar. Ia să mai răspundem noi la un telefon...

Glasul lui Gomez izbucni în sistemul de amplificare al studioului:

—Sally...

Sally Jesse se încruntă la auzul voci:

—Domnule Addams, vă rog încetați să ne mai sunați. Nu știm unde se întâlnesc.

În camera de motel, Gomez lăsa receptorul să-i cadă din mână. Morticia, așezată pe marginea somierei, încerca să-l mângâie. Boxișor, Miercuri și Pândiș stăteau pe scaunele din apropiere, arătând foarte tulburați, ca la un priveghi lângă mort.

Acum Gomez era înconjurat de resturi de mâncare și un munte de resturi de ambalaje, pungi și cutii de polistiren.

Ritual, cu mișcări de guvernantă, Morticia îi aduse lui Gomez telecomanda televizorului, iar Miercuri îi aduse un exemplar din „Programul T.V.". Boxișor îi dădu o pungă cu Doritos, iar Pândiș îi oferî o canistră de Pringles.

Gomez dădu din cap a mulțumire și se folosi de telecomandă pentru a schimba canalele; pe ecran apăru un episod din „*The Cosby Show*".

—Reluare, constată el amar și închise aparatul, rămânând cu ochii la ecranul mat.

Morticia sări în picioare:

—Știu! Gomez, hai să facem o plimbare cu mașina. Toată familia!

Gomez nici măcar nu ridică privirea.

—Plimbare? întrebă el. Și domnișoara *Matlock*? Mamaie deschise ușa, vârand capul înăuntru.

—Cina o să mai întârzie, spuse ea, apoi trânti ușa și începu să fluiera. Aici, băiatu'. Aici, băiatu'!

Mai târziu în aceeași seară, Morticia o culca pe Miercuri.

—Dacă omul ăla nu-i Unchiul Buboî, atunci cine e, mamă? întrebă Miercuri, cu ochii cât cepele, îngrijorată.

—Nu știu, draga mea, oftă Morticia, vârand-o în pat. Aș vrea și eu să știu.

—De ce cucoana aia face toate astea? mai întrebă Miercuri.

—E greu de spus.

Morticia încercă să se gândească la o explicație potrivită.

—Uneori, oamenii au avut copilării cumplite. Și câteodată, pur și simplu nu și-au găsit locul lor deosebit în viață. Și uneori, pur și simplu, sunt răi și trebuie distruși.

Cu asta, se aplecă și o sărută pe Miercuri, care închise ochii ca să adoarmă.

Curând, toată familia dormea, cu excepția Morticiei. Miercuri era în același pat cu Mamaie, iar Pândiș se culcase pe jos. Boxișor îl folosea drept saltea, iar Cioacă îl folosea pe Boxișor drept saltea. Boxișor fornăia partea inhalată a unui sforăit, Pândiș gemea exhalăția, iar Cioacă acompania sforăitul fâlfâind din degete.

Morticia privi la somnul agitat al lui Gomez timp de un minut, mângâindu-i iubitoare părul. Apoi, hotărâtă, se dădu jos din pat.

Își puse mantia și ieși, îndepărtându-se de motel. Nevăzută, Cioacă porni pe urmele ei.

Când ajunse la casa ce fusese a lor, se luptă cu Poarta, încercând s-o deschidă, în timp ce Cioacă se agăța de gratii, încercând și ea să-i taie drumul.

—Încetați, voi două, spuse Morticia și, eliberându-se de Cioacă, intră cu forța pe Poartă.

Când bătu la ușa din față, Tully deschise, zâmbind malițios la vederea ei.

—Aș dori să vorbesc cu Bubo, spuse Morticia. Tully păși într-o parte.

—Te așteptam... spuse, și afișă un zâmbet răutacios.

Morticia dădu din cap și trecu pragul.

La Poartă, Cioacă nu-și mai venea în fire. În cele din urmă, se târî până în intersecția de la poalele Colinei Addams. Făcu tot posibilul să oprească vreuna din mașinile ce veneau, dînd din sine însăși zadarnic. Dansă pe loc de nervi, apoi încercă să facă autostopul, arătând cu degetul mare.

O mașină în trecere o împrășcă prompt cu noroi.

Adunându-și curajul, într-un salt de kamikaze, Cioacă se agăță de bara următoarei mașini ce se apropia și se ținu acolo cu riscul vieții în timp ce mașina gonia în josul străzii.

Trebuia să le spună și celorlalți.

Cât ai zice pește, Morticia fusese întinsă pe masa de tortură din salon, Tully și Buboî ferecându-i mâinile și picioarele, sub supravegherea lui Abigail. Buboî urma ordinele fără tragere de inimă, sfâșiat și agitat.

—Ești o femeie desperată, roasă de lăcomie și nesfârșită acreală, îi spuse grațios Morticia lui Abigail și făcu o pauză. Am fi putut să fim atât de bune prietenel

—N-aș prea crede, replică Abigail, cu vocea aproape la fel de neplăcută ca și expresia. Hruba, doamnă Addams — v-ați mai gândit?

—În pofida a toate, spuse dulce Morticia, nu te urăsc. Mi-e milă de dumneata. Persecuții, torturi monstruoase, depravare inumană — uneori pur și simplu nu-s de ajuns.

Abigail se încruntă la ea și se întoarce spre Bubo:

—Gordon, să începem.

Bubo își mută greutatea de pe un picior pe altul.

—Dar, Mamă, spuse el, privind cu vinovăție, o secundă, spre Morticia.

—Nu te mai mocăi! îl repezi Abigail.

—Nu mă mocăi! își mută iar Bubo greutatea. Nu mă mai sâcâi!

Renunțând, Abigail îl dădu la o parte.

—Tully, ia problema-n mână! ordonă. Întinde-o!

Tully făcu o mușcă plouată:

—Tare mi-ar mai plăcea, știi bine, dar... am problema aia la stomac. Când torturez oameni. Așa-s eu.

Abigail îl împinse spre masa de tortură:

—Dă-i drumu'!

Tully o privi pe Morticia.

—Ăă, unde aveți baia? întrebă el politicos.

—Acum! se răsti Abigail, cu vocea trosnindu-i de autoritate.

Tully închise ochii și întinse masa. Oasele Morticiei scoaseră un pârâit oribil, de întindere. În loc să urle, Morticia gemu fericită.

—Încă o dată! ordonă Abigail.

Tully întinse masa, și se mai auziră câteva pârâituri de oase. Morticia gemu voluptuos.

Abigail se încruntă:

—Mai tare!

Tully întinse masa pentru a treia oară.

Morticia gemu, mai satisfăcută ca oricând, apoi îi făcu cu ochiul lui Tully:

—Ai mai făcut asta și-altă dată, nu-i așa?

Ca o mână posedată de diavol, Cioacă gonea pe aleea din Wampum Court, stârnind nori de praf. Sări pe verandă, apoi bătu la ușa cabanei.

—Cine e? întrebă somnoros Gomez. Am plătit până joi.

Cioacă bătu în ușă strânsă pumn, iar Gomez deschise. Cioacă năvăli înăuntru. Se cățără pe tejgheaua bucătăriei, gesticulând frenetic spre Gomez, în timp ce restul familiei dormea.

—Mai încet, Cioacă! șopti Gomez. E groaznic când te bâlbâi!

Cioacă apucă o lingură și începu să bată morse.

—„Morticia în pericol... stop!“ traduse Gomez. „Trimiteți imediat ajutor... stop!“

Cioacă se înmuie, epuizată dar victorioasă.

—Hai! spuse Gomez, apucând-o și ieșind în fugă din cabană.

Familia Addams

Capitolul 24

De vreme ce masa de tortură nu dăduse rezultate, Tully și Abigail o legară pe Morticia de o enormă roată de supliciu, apoi se duseră la șemineu să vadă de fiarele puse la încălzit în focul ce vuia.

—Nu puteți face asta! protestă Buboi. Nu cu fiare înroșite-n foc!

Tully dădea semne că-i vine iar rău de la stomac:

—Chestia asta o să miroasă?

—Tully Alford — șarlatan. Escroc. Parazit, spuse Morticia, cu grațioasă înțelegere. Cât te mai adora Gomez.

—Ei bine, nu îndeajuns, spuse Tully, și împinse și mai adânc vătraiul în flăcări ca să se încingă.

Buboi își frângea mâinile înnebunit:

—Morticia, te rog... Spune-le.

—Dragă Buboi — sau cine-oi mai fi și tu, spuse Morticia, zâmbindu-i. Care din tine e cel real — respingătorul monstru prefăcut care-ai devenit? Sau respingătorul monstru prefăcut pe care-am ajuns să-l îndrăgim?

—Nici nu mai știu. Nu mă-ntreba, spuse desperat Buboi.

Acum, o grimasă oribilă se întinse pe fața lui Abigail.

—Gordon, mă bate un gând, spuse ea. Doar o idee, mi-a fulgerat, așa, prin cap. Spune-mi ce părere ai. De vreme ce tu și doamna Addams vă simțiți atât de apropiați...

Luă o țepușă înroșită în foc și i-o întinse:

—Ești invitatul meu.

Gomez opri motorul Duesenberg-ului, iar mașina intră tăcută pe Poartă, care se deschise fără nici cel mai mic scârțâit. Gomez frână și se furișă afară, cu Cioacă furișându-se după el.

Văzând reflecția focului viu prin fereastra biroului, Gomez privi înăuntru, pentru a-l descoperi

pe Bubo luând țepușa și apropiindu-se de Morticia. Instantaneu, Gomez năvăli înăuntru într-un flip de judo.

—*Cara mia!* exclamă Gomez, aterizând în picioare.

Morticia îi zîmbi de pe roata de tortură:

—*Mon cher!*

Abigail icni:

—Addams!

Cioacă îi aruncă lui Gomez o sabie de pe perețele biroului, iar Tully apucă și el o sabie, apropiindu-se de Gomez pe la spate.

—Dragule, fii atent! strigă Morticia, făcând semne cu capul, de vreme ce n-avea cum să arate cu mâinile legate.

Fără să se uite măcar, Gomez pără lovitura pe la spate a lui Tully.

—Truc murdar, bătrâne, spuse el. Să nu mai faci!

Tully dădu din cap:

—Asta-i pe viață și pe moarte, Gomez! Nu doar pentru dubloni!

Fentă, apoi tăle, ciopârțind în bucăți pieptarul jachetei lui Gomez.

—Una pentru tine, Tully... atacă Gomez, cu lama fulgerându-i.

Într-un iureș de mișcări, spada îi fu smulsă din mână lui Tully iar el căzu de-a berbeleacul pe spate, aterizând în genunchi.

—Și una pentru mine! încheie Gomez și ridică spada.

Tully privi în sus la el cu ochi lași, rugători:

—Gomez, eu sunt Tully. Sunt avocatul tău. Sunt plătit în *avans*.

Gomez ezită.

—Lasă-l în pace! spuse Abigail, din spatele lui.

Gomez se întoarce, cu spada în mână, pentru a o vedea pe Abigail, care acum ținea un pistol. O ochea cu el pe Morticia.

Un foc, și Morticia avea să cadă pradă unei morți groaznice.

Fără șovăire, Gomez aruncă spada.

—Așa-i mai bine, spuse Abigail, în timp ce Tully se aduna pe picioare. Acum mișcă — Addams, du-l la hrubă. Iar dacă într-o oră nu sunteți înapoi... gesticulă ea cu pistolul spre Morticia, o *spulber*.

Gomez se afla destul de aproape ca să apuce mâna Morticiei, de pe roata de tortură.

—Tish, când te văd așa... Îmi clocotește sângele-n vene.

—La fel și al meu, spuse Morticia, strângându-l cu putere de mână.

Gomez atinse roata de tortură cu mâna cealaltă.

—Roata asta a suferinței... spuse el trist.

—Roata *noastră*, preciză Morticia.

Gomez încuviință:

—A trăi fără tine, iubito — doar asta ar fi o tortură.

—O zi, singură, *mon cher*, adăugă Morticia. Doar asta ar fi moartea.

Gomez se aplecă și-i sărută mâna.

—Las-o baltă! interveni Abigail. Hrubă, Addams — în clipa asta!

Gomez întinse mâna spre cartea care deschidea panoul secret.

—Dar, Mamă, vorbi nesigur Bubo, n-am putea să...

—N-am putea, Gordon! îl repezi Abigail. Nu-ți mai târî picioarele! Mă dezgusti — nu ești decât un pici smiorcăit, de nici un folos! O piatră legată de gâtul meu! Ce-oi fi avut în cap? Mai bine te lăsam acolo unde te-am găsit!

În timp ce aceste cuvinte își făceau efectul, Bubo se repezi înainte:

—Fără șmecherii, Gomez! Nu-i aia cartea!

Mâna lui Gomez era pe cartea cu pricina, „Rapacitate“, dar Bubo nu-l lăsa s-o tragă.

—Dă-mi voie, spuse el.

Gomez se uită în ochii lui Bubo, dându-și seama ce avea de gând să facă.

—Bună idee, bătrâne, murmură el, și făcu un pas într-o parte.

Bubo întinse mâna spre o altă carte — „Uraganul Irene: coșmar de deasupra“.

Văzând titlul, Tully intră pe neașteptate în panică:

—Lasă-n pace cartea aia, Gordon! Nu știi de ce-i în stare! Nu-i doar simplă... literatură!

—Oh, chiar așa? întrebă Bubo, înaintând spre el.

Tully bătu în retragere:

—Su-sunt prietenul tău, Gordon... gândește-te la dubloni!

—Nu-s ai tăi, Tully! spuse Bubo, apucând amenințător cartea.

În timp ce toți ceilalți erau atenți la ei, Gomez se apropie de roata de tortură pentru a o elibera pe Morticia.

—Repede, iubita mea! spuse.

O ajută să coboare, tremurînd de furie:

—Chingi de piele, rețele înroșite-n foc...

—Mai târziu, iubitul meu, promise Morticia.

Tully se chircise pe jos, iar Abigail trecu față în față cu Bubo.

—Lasă închisă cartea aia, Gordon, spuse ea tăios. Ascult-o pe Mama!

Bubo clătină din cap.

—N-o să te-ascult niciodată — niciodată n-am s-o mai fac!

Acum Abigail vorbea mai blând, arborându-și cel mai drăguț zâmbet:

—A trebuit să fiu severă cu tine — pentru că te iubeam. Las-o jos!

Bubo scutură din cap, agățându-se de carte:

—Niciodată nu m-ai iubit! Acum o știu!

Gomez o luă pe Morticia de mână:

—Vino, iubirea mea — în siguranță!

Morticia rămase pe loc o secundă:

—Dar cum rămâne cu Bubo? întrebă.

—Bătrâne, pe-aici! răcni Gomez, făcându-i semn fratelui său.

Bubo îl privi, apoi reveni cu ochii spre Abigail:

—Ești o mamă groaznică! Poftim, am zis-o!

Deschise cartea și îl suflă pe Tully pe fereastră, apoi o suflă afară și pe Abigail.

Gomez smulse „Rapacitate“ din bibliotecă pentru a deschide camera secretă. Prin furtună, o conduse pe Morticia dincolo de stelaj, și încercă să-l țină deschis și pentru Bubo, ca să-i urmeze, luptând cu vânturile uraganului.

—Bătrâne! strigă el cât se putea de tare. Pe-aici!

Cioacă se chinuia să înainteze pe jos spre bibliotecă, vântul bombardând-o cu hârtii și alte resturi în zbor. Exact când reuși să se târască la adăpost, Gomez nu mai putu înfrunța vântoasa dezlănțuită iar stelajul se trânti.

Bubo încercă să închidă cartea pentru a pune capăt furtunii, dar înainte de asta îl lovi un uriaș trăsnet. Căzu pe podea, răsucindu-se și zvârcolindu-se, cu curentul electric străbătându-i sălbatic trupul.

Familia Addams

Capitolul 25

Era luna octombrie, și un grup de copilași se apropiară de ușa din față a conacului Addamsilor. Pe ușă se afla o inscripție de mână, anunțând: CASĂ DESCHISĂ DE HALLOWEEN. Copiii, îmbrăcați în costume tradiționale de Halloween și având în mâini pungi pentru trick-or-treat, chicoteau și sporovăiau. Unul dintre ei — o mică vrăjitoare — păși înainte și bătu la ușă.

În timp ce se deschidea, cântară:

—Trick or...

Înghețară în plin vers și o luară la fugă urlând, înapoi în stradă.

Pândiș închise ușa, cu o mutră nedumerită.

Familia era ocupată să împodobească locuința pentru sărbătorirea nopții de Halloween. Globurile de cristal ale candelabrelor fuseseră înlocuite cu capete-din-dovleci în miniatură și schelete, fiecare purtând joben, agățate cu ștreanguri petrecute la gât. Pretutindeni se vedeau ciorchini de baloane portocalii și negre, acoperite cu pânze de păianjeni.

Împreună, Unchiul Bubo și Cioacă drapau balustradele cu o ghirlandă făcută din hârtie creponată, crengi uscate și mușchi spaniol. Gomez stătea agățat cu capul în jos sub balcon, iar Morticia îi dădu încă o podoabă s-o pună la locul ei.

Cranii, fiecare conținând câte o lumânare, erau împrăștiate peste tot și o sperietoare de ciori umplută, cu paie stătea rezemată de casa scărilor, cu o furcă trecută prin gât. Pe un stindard din perete scria HALLOWEEN FERICIT, iar literele și-roiau de sânge.

Mama ieși din bucătărie, aducând o tavă cu mâncare pentru copiii colindători. Când văzu că fugiseră, se mulțumi să dea din umeri.

—Mă rog, ei pierd, spuse. Am făcut chiar și sandwichuri cu degete.

—Iată-ne! anunță Boxișor, coborând împreună cu Miercuri pe scări.

Miercuri era îmbrăcată în stilul ei obișnuit, dar Boxișor se costumase ca o versiune miniatu-

rală a Unchiului Bubo, inclusiv chelia și mantaua.

Adulții fură încântați la vederea lor.

Gomez făcu un salt mortal de la balcon, căzând în picioare.

—Boxișor, bătrâne!

—Ia, uită-te la tine!!! se minună Morticia.

Boxișor îi zâmbi Unchiului Bubo:

—Cum îți place?

Bubo era profund emoționat și îl luă în brațe pe Boxișor.

—Ce-aș putea spune?

Îl strînse la piept.

—O să frângă toate inimile.

—Hai să facem un tablou! propuse Gomez.

—A, da, fu Morticia de acord. În cabinet.

Se auzi o bătaie la ușă și Pândiș deschise.

Afară erau Margaret și Vărul It. Margaret era îmbrăcată în prințesă din povești, cu baghetă magică cu tot. Vărul It purta o pălărie de cowboy, băsmăluță și cartușieră. Margaret radia, vizibil foarte îndrăgostită.

—Trick or treat! spuse ea.

—Oot oot glibber, zise vărul It.

—Bună, Margaret, salută Morticia, foarte bucuroasă. Vere' It, mai-mai să nu te recunosc.

Margaret se luminează la față:

—Nu-i așa că-i fermecător? Toată lumea tot întreabă de unde și-a cumpărat costumul.

—Minunată pălărie, remarcă admirativ Gomez.

—Iar tu ce ești, draga mea? o întreabă Margaret pe Miercuri. Unde ți-e costumul?

—Ăsta mi-este costumul, spuse Miercuri, foarte solemnă. Sunt o ucigașă psihopată. Țtia arată exact ca toată lumea.

Familia râse în semn de apreciere.

La îndemnul Morticiei, trecură cu toții în sufragerie să continue petrecerea. Pândiș îi amplasă pe Bubo și Boxișor împreună: apoi își instală șevaletul și pânza să le picteze portretul. Gomez și Miercuri se așezară pe podea, printre ziare, scobind un pepene.

Morticia croșeta, în timp ce Margaret și Vărul It ședeau împreună, ținându-se de mână. Mamaie umbla încoace și-ncolo, aducându-le participanților cești aburinde din castronul cu puncte.

—Halloween, medită Bubo. E o sărbătoare atât de deosebită. Strigoi și spiriduși. Văjitori pe cozi de mătură.

—Copii cerșind pe străzi, completă Miercuri și toți ceilalți dădură din cap a binecuvântare.

—Mă bucur atât de mult că pot petrece această noapte în familie, spuse Bubo. În *adevărata* mea familie. Acum, că mi-a revenit memoria.

Morticia ridică ochii de pe lucrul ei de mână:

—Femeia aia nefericită. Plină de răutate.

Clătină din cap cu tristețe.

—Dar nu îndeajuns.

—Nu era mama ta, îl asigură Boxișor pe Bubo. Chiar ea a spus.

—Oot oot gleep? întrebă Vărul It.

—Ții minte, bătrâne, interveni Gomez. Chiar l-a găsit incurcat într-un năvod de ton, acum douăzeci și cinci de ani. Cu amnezie.

Miercuri dădu gravă din cap:

—Din Triunghiul Bermudelor.

—Ooot oot oot, spuse Vărul It.

—Cât de adevărat, fu Morticia de 'acord. S-au întâmplat și lucruri mai ciudate.

—Mă rog, apucă Margaret mâna Vărului It cu ale ei amândouă. Regret, nu sunt ranchiunoasă, dar eu îl găsesc vinovat pe Tully.

—Ooot blipper gleep, preciză Vărul It.

—Of, termină! îl bătu Margaret cochetă cu bagheta magică. Mă faci să roșesc.

—Mulțumesc lui Dumnezeu pentru trăsnetul ăla, îi spuse Gomez lui Bubo. Ți-a băgat ceva bun-simț în cap.

Boxișor rânji la el:

—Te rog, Unchiule Bubo...

—Boxișor... făcu Bubo, foarte jovial.

—Pentru tablou... se rugă Boxișor.

Bubo își înfipse în gură un bec care se aprinse, Boxișor chicotind la vederea acestei priveliști.

Terminând cu pepenele, Gomez îl puse pe o masă, apoi apropie un chibrit de lumânarea dinăuntru. Pepenele se aprinse. Avea un ochi în mijlocul frunții și toată lumea oohui și ahhui.

—Știți, spuse fericit Bubo, toate vechile zicători sunt adevărate. Nicăieri nu-i mai bine ca acasă. Iar sângele apă nu se face.

Morticia încuviință:

—Și e absolut la fel de răcoritor.

Gomez bătu din palme să atragă atenția.

—Gata, toată lumea, e timpul să jucăm un joc! Ce să fie — de-a datul din cap după mere?

—Șarade? propuse Margaret.

—Ooot glibber glip, sugeră Vărul It.

—Firește, se ridică Morticia. De-a „Trezitul morților“.

Buboi îl privi pe Gomez cu plăcere absolută, amintindu-și jocul favorit din copilărie.

—„Trezitul morților!“

Gomez dădu din cap, la fel de fascinat:

—„Trezitul morților!“ La cimitir! Haideți, cu toții!

—N-am mai jucat niciodată jocul ăsta, îi mărturisii Margaret lui Mamaie în timp ce se îndreptau entuziasmați spre ieșire. Cum se joacă?

—Ai adus un hârleț? întrebă Mamaie.

Boxișor îl trase pe Buboi de mânecă:

—Unchiule Buboi, vrei să fii cu mine în echipă?

Miercuri îl smuxi de cealaltă mânecă:

—Ba nu, cu mine!

—Uite cum facem, îi spuse Buboi lui Miercuri. Tragem la sorți. Cine aduce primul trei cranii și un pelvis — ce zici de asta?

Boxișor și Miercuri chiuiră amândoi și fugiră afară.

Buboi se opri și îl privi pe Gomez.

—Propriul meu frate drag, oftă el. Ce-ar putea fi mai de preț?

Gomez încuviință:

—Sângele apă nu se face, bătrâne.

—Și e la fel de răcoritor, reluă Morticia, mișcată de devotamentul fraților.

Gomez întinse mâna, iar Buboi i-o luă, într-o strângere bărbătească.

—Să nu ne despărțim niciodată, spuse Gomez.

—Să fim întotdeauna ca unul, replică Buboi și-l aruncă într-o figură de judo.

Gomez ateriză la baza unei vitrine de sticlă, în care se aflau Abigail și Tully, împăiați și susținuți în chip expert.

—Haideți! le spuse vesel Buboi lui Gomez și Morticiei. Să trezim morții!

—Vă ajungem din urmă, îl asigură Morticia.

Buboi se grăbi afară după ceilalți, lăsându-i pe cei doi singuri în holul de la intrare.

—Familia noastră, spuse Morticia cu adâncă satisfacție. Ce-or fi ei?

—Of, Tish, ce mai noapte, comentă Gomez. Cu toții, în sfârșit împreună. Ce ne-am putea dori mai mult?

Morticia surâse și ridică veșmântul pe care-l tricotase — o salopetă de bebeluș, cu trei picioare.

Gomez se holbă la ea, extatic:

—*Cara mia...* e oare adevărat?

Morticia dădu din cap:

—*Oui, mon cher.*

Se îmbrățișară, stând împreună în ușa deschisă.

Era lună plină. În depărtare, un lup urla și fantome scâmoșate se prelingeau pe cerul nopții. Se auzi un zbieret omenesc, urmat de chicoteala lui Mamaie, în vreme ce prin cimitir se zăreau torțe, topăind și licărind ca niște licurici.

Era cea mai minunată noapte de Halloween de când lumea.

STEPHEN KING SHINING

SHINING este în mod cert o capodoperă –
și probabil unul dintre cele mai bune
romane cu subiect supranatural din ultima
sută de ani. (Peter Straub)

CHRISTINE

O bizară și cutremurătoare idilă fantastică,
o tandră și crudă relație erotică între un
automobil și posesorul său, o poveste de
dragoste cu deznodământ catastrofal, în
care seducția, posesia și gelozia ating
dimensiuni monstruoase și ucigașe...

EDITURA NEMRA

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: MIHAELA DIDAC
Tehnoredactor: DAN RĂDULESCU

Apărut: 1993, București
Coli de tipar: 10; Format: 16/54x84

Tiparul executat sub comanda 30 575
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI

EDITURA NEMIRA

O comedie horror
produsă de
Paramount Pictures

LECTIA BABEL

Faceți cunoștință cu familia Addams: Morticia, care îngrijește trandafirii retezându-le bobocii, Gomez, pentru care un aprig duel cu sabia înlocuiește o strângere caldă de mână. Apoi Boxisor și Miercuri, dragălașii lor copii. Boxisor colecționează indicatoare rutiere - gen "sens interzis" - iar jucăria preferată a lui Miercuri este o păpușă decapitată. Ultima, dar nu cea mai neînsemnată, este Cioacă, "mâna domestică" răsfățată de întreaga familie, gata întotdeauna să dea a mână de ajutor... Acum, de mult dispărutul unchi Bubo le-a căzut iarăși pe cap, încuiat ca orice bun spărgător. Arată ca unchiul Bubo. Vorbeste ca unchiul Bubo. Dar este oare unchiul Bubo?...

STUDIOURILE PARAMOUNT PICTURES PREZINTĂ

FAMILIA ADDAMS

O producție **SCOTT RUDIN** Cu: **ANJELICA HUSTON, RAUL JULIA, CHRISTOPHER LLOYD** Muzica: **MARK SHAIMAN** Imaginea: **OWEN ROIZMAN** Decoruri: **RICHARD MACDONALD** Editor: **DEDE ALLEN** Costume: **RUTH MYERS** Coproducător: **JACK CUMMINS** Producător executiv: **GRAHAM PLACE** Scenariul: **CAROLINE THOMPSON și LARRY WILSON**, inspirat de personajele create de **CHARLES ADDAMS**
Producător: **SCOTT RUDIN** Regia: **BARRY SONNENFELD**

DISTRIBUIT DE GUILD FILM ROMÂNIA

N
NEMIRA
'93

ISBN 973-9144-81-0

PREȚ 498 + 2 T.L. = 500 LEI